No 2628 Zaterdag 14 Juli 1934 51ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Brionplein Tel. 47
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elken regel meer 10 cts.

St. Dominicus.

Zeven eeuwen geleden stierf een Oosterling, Dominicus genaamd, ongeveer 51 jaar oud

Dertien jaar later werd hij door Paus Gregorius IX heilig verklaard.

Dit laatste feit wordt a.s. Zondag door zijn zonen herdacht.

Hoe is het mogelijk, dat in onzen tijd door ontwikkelde menschen met moderne levensopvattingen nog gedacht wordt aan een man, wiens graf reeds zeven eeuwen gesloten is.

Hoe is het mogelijk, dat onder onze jongeren, die — met hun na-oorlogsche mentaliteit — zoo onafhankelijk en zoo critisch geworden zijn, velen en waarlijk niet de minst begaafden, het een eer rekenen ingelijfd te worden in de witte phalanx van dien ouden monnik, wiens naam te dragen alleen reeds als een eeretitel door hen beschouwd wordt.

Conventie en traditie hebben o zoo veel geleden in onze twintig eeuwsche cultureele en maatschappelijke verhoudingen, maar in de nieuwe generaties tellen we ze bij tientallen, die Dominicus als Vader blijven kiezen van hun moderne idealen van hun naar hooger leven smachtende zielen

Hoe dit alles mogelijk is? Het antwoord is niet moeilijk, voor wie doordringt tot de kern van Dominicus' leven.

Wat heeft dit leven groot gemaakt? Zijn het de uiterlijke omstandigheden? Is het zijn voorname afkomst, zijn Castilliaansch bloed, zijn universitaire opleiding? Zijn contact met Bischoppen en Pausen?

Zeker de doorsnee-mensch laat zich door de omstandigheden van zijn leven vormen en beheerschen, maar de sterke beheerscht de omstandigheden.

Onder deze laatsten zijn er die hun omgeving uitbuiten tot eigen glorie en eer. Ze jagen veel stof op gedurende de korte geschiedenis periode van hun leven. Soms overleven ze al hun roem. Bezieling gaat er niet meer van hun graf uit.

Maar als een sterke, geniale persoonlijkheid zijn omgeving beheerscht niet tot eigen bate, maar om een buiten hem liggend Ideaal te dienen om alles wat hij heeft en wat hij is en wat met hem in aanraking komt, aan dat Ideaal toe te wijden, dan zal zijn invloed tot ver over zijn graf heen reiken, mits dat Ideaal zelf van blijvende waarde is.

Dominicus diende zulk een Ideaal. Zijn Ideaal was God lief te hebben. Hem zóó lief te hebben, dat het een behoefte moest worden, die liefde aan anderen mee te deelen. Wat de hoogste uiting is van naastenliefde.

Voor dat Ideaal heeft hij geleefd.

Aan dat Ideaal maakte Hij dienstbaar niet alleen alles, wat buiten hem stond, maar vooral alles wat den mensch het kostbaarste is, zijn eigen *innerlijk* leven en streven.

Dominicus beminde God uit waarachtige, diepgevoelde, allerintiemste overtuiging en uit die overtuiging putte hij de kracht van zijn apostolaat.

En schijnbare tegenstrijdigheid! Hoe meer Dominicus zijn goddelijke Ideaal benaderde des te menschelijker werd hij.

Hij vereenigde moederlijke teederheid en vaderlijke bezorgdheid in zijn fijngevoelige ziel.

Zelf tot in het uiterste verstorven, verzachtte hij voor zijne zonen de strengheid van den regel door met delicate menschenkennis de dispensatie zelve als integreerend deel van den regel te maken.

We zien den genialen ordestichter om zijn groote geestesgaven ver uitblinkend boven zijn tijdgenooten, zelf een zak met houten lepels ten geschenke brengen aan zijn geliefde religieuzen in Prouille, wetende welk een dienst hij de goede zusters er mee bewees. Zoo waar is het dat de genade de natuur niet afstompt maar ze verfijnt.

Hij leed verdriet en had tegenwerking en kende de miskenning van zijn beste bedoelingen en zijn gevoelig hart leed er onder en hij schreide zijn verdriet uit aan de voeten van Maria. Hij leed verschrikkelijk om de zonden der wereld, niet alleen omdat de zonde God beleedigt, maar ook omdat hij medelijden had met het lot van den armen zondaar.

Zoozeer beminde hij zijn evenaaste, dat hij naar middelen zocht om hen ook na zijn dood nog te kunnen helpen.

Het klinkt opnieuw als een tegenstrijdigheid, te triomfeeren in den hemel en tegelijk te strijden op aarde, te rusten in de aanbiddelijke aanschouwing van God en te arbeiden eeuw in eeuw uit aan de bekendmaking van zijn heiligen Naam.

St. Dominicus heeft ook deze schijnbare tegenstrijdigheid opgelost. Zijn geest is onsterfelijk gebleken. Zijn bezieling moest verder reiken dan zijn tijdgenooten. Een nieuw geslacht is gesproten uit het graf van deze onsterfelijke.

En zoo groot is zijn invloed gebleven, zoo eensgezind is zijn erfdeel bewaard, dat geest van separatisme zijn kinderen nooit kon aantasten. De strenge eenheid van Dominicus orde is — gelijk Dr. Mulder, S. J. zegt — een weerspiegeling van de eenheid en universaliteit van de Katholieke Kerk.

Is het wonder, dat St. Dominicus' Zonen aan hun vreugde uiting willen geven nu zij herdenken het zevende eeuwfeest van huns Vaders heiligverklaring.

Hebben ze reden God te danken, Die hen geroepen heeft in een orde te treden, waar de geest heerscht van zulk een Vader, zóó heilig dat zijn voorbeeld aller harten in liefde moet ontvlammen en zóó teeder dat zijn genegenheid geen afstand van tijd of plaats kent.

Dominicus heeft zijn zonen ingelijfd in het leger van Hem, ons aller Godmenschelijk Ideaal en zij zullen met Gods hulp strijden en hun aanvoerder volgen tot den dood, dat wil zeggen, tot de wedergeboorte met onzen gelukzaligen Vader in de hemelsche heerlijkheid.

„Ah, see the fair chivalry come, the
companions of Christ!
White Horsemen, who ride on
white horses, the Knights of God,
They, for their Lord and their Lover
who sacrificed.
All, save the sweetness of treading,
where He first trod.

„These through the darkness of
death, the dominion of night,
Swept, and they woke in white pla-
ces at morning tide;
They saw with their eyes, and sang
for joy of the sight,
They saw with their eyes the Eyes
of the Crucified".

„Now, whithersoever He goeth, with
Him they go;
White Horsemen, who ride on white
horses, oh, fair to see;
They ride, where the Rivers of Pa-
radise flash and flow,
White Horsemen with Christ their
Captain; forever He!

Rouwdienst

voor wijlen

Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden

In de Cathedrale Kerk van Otrabanda op Woensdag 10 Juli 1934 des morgens te 8 uur.

Woensdag morgen om 8 uur had de aangekondigde gedenkdienst plaats in de Kathedraal.

Zijn Excellentie de Gouverneur en vele genoodigden hadden de voor hen gereserveerde plaatsen ingenomen toen even over 8, Monseigneur Verriet vergezeld van zijn beide secretarissen aan de deur der kerk door den Pastoor en de dienstdoende geestelijken werd afgehaald.

De plechtigheden waren dezelfde als die bij de rouwdienst van wijlen H.M. de Koningin Moeder.

Na het zingen van de Dies Irae hield de Bisschop onderstaande treffende gedachtenisrede die op allen diepen indruk maakte.

Excellentie,
Hooggeachte Genoodigden,
Beminde Geloovigen.

Voor de tweede maal, in een korte spanne tijds van enkele maanden, zijn wij hier vereenigd om in stille ontroering te getuigen van ons aller innige, hartelijke deelneming in de diepe smart, die onze beminde Koningin en haar geëerbiedigde en Koninklijke Dochter, Prinses Juliana, opnieuw getroffen heeft.

Nog denken wij met diepen weemoed, aan het onherstelbaar verlies dat kort geleden ons Koninklijk Huis getroffen heeft. Nog schrijnen de wonden geslagen door het heengaan van de door allen beminde en vereerde Koningin-Moeder, — van Haar, die zoo bij uitstek Koningin en Moeder was, en wier geheele leven van Koningin en Moeder gedragen en bezield werd door een innig en rotsvast Christelijk Geloof.

En weer opnieuw is een wolk van droefheid komen dalen in beider harten, door het zoo onverwacht heengaan van Zijne Koninklijke Hoogheid, Prins Hendrik der Nederlanden.

Als Koninklijk Prins-Gemaal die in de moeilijke uren en dagen van Haar leven en Haar Bestuur, onze beminde Koninginne zoo trouw ter zijde heeft gestaan; — als Vader onzer beminde Prinses Juliana, aan wie het zelfs niet gegeven is geweest, om bij het sterfbed van haar beminden Vader tegenwoordig te mogen zijn, heeft Hij recht op ons aller sympathie en waardeering, recht ook op ons aller gebed. Maar ook en vooral, om zijn eenvoud, waarmee Hij met de minsten van zijn volk wist om te gaan, om zijn goedhartigheid en liefdadigheid, die geheel zijn leven kenmerkten en die telkenmalen zoo schoon zich openbaarden waar en wanneer er geholpen moest worden om levens te redden en leed te verzachten.

Groot als de zee is de droefheid van onze Koningin en van Haar Koninklijk Kind.

Bij zooveel smart zou niets beter passen dan een eerbiedige stilte, en een innig gebed — een gebed voor de zielerust van Hem, om wiens heengaan onze beminde Koningin en Haar Koninklijk Kind thans treuren, — een gebed om kracht en sterkte en troost voor de beide beminde Koninklijke vrouwen in deze uren van zware beproeving, die door Gods Vaderhand over Haar gekomen is.

Wij zien Onze beminde Koningin en Haar Koninklijk Kind voor ons staan, met door droefheid omfloerste oogen en omfloerst hart.

Maar door het floers van droefheid straalt heerlijk Haar Geloof in Christus, den Verlosser, en haar Koninklijke lippen prevelen zacht de woorden van den Profeet: Ik weet, dat mijn Verlosser leeft en dat Hij eenmaal op den laatsten dag ons ten leven zal opwekken.

Door het floers van droefheid straalt Haar Christelijke Hoop, — steun en sterkte van ons, arme menschenkinderen, hier in den strijd en de moeilijkheden en droefenissen van het leven; de Christelijke Hoop, dat eenmaal aan alle droefenis een einde zal komen en wij bij God met onze dierbaren zullen vereenigd worden, om nooit meer van elkander gescheiden te worden.

Door het floers van droefheid straalt heerlijk Haar Christelijke Liefde, de Liefde tot Christus, die geheel Haar leven doordringt en bezielt en doorzout en Haar de kracht geeft, om met echt Christelijke gelatenheid aan Gods Heiligen Wil te onderwerpen, Gods H. Wil te aanbidden en zegenen. Gedachtig aan het woord van den Heiligen Man Job: De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen: Zijn Naam zij gezegend in eeuwigheid.

Maar de beide Koninklijke Vrouwen staan niet alleen in Haar diepe smart. Naarmate Haar droefheid grooter is, staan zij hooger en schooner in ons aller liefde en vereering.

Wat Haar diepe smart eenigszins lenigen en verzachten zal, dat is, dat Zij zich als geen Vorstin van Europa bemind voelen door geheel Haar Volk in Nederland en in de Nederlandsche gewesten van Overzee, — door dat Volk, dat met Haar meeleeft en meevoelt en meelijdt en innig, hartelijk bidt, dat Gods oneindige Barmhartigheid zich moge openbaren in en meedeelen aan den dierbaren Overledene, die ruste in vrede!

Amen!

Dankbetuiging.

Bij deze betuig ik mijn oprechten dank aan de dokters Hugenholtz, Aars en Gaerste, alsmede aan de Eerw. Zusters Theobalda, Lucresia en Colombia voor de goedgeslaagde operatie en voor de goede verzorging aan mij betoond, tijdens mijn verblijf in het Hospitaal St. Elisabeth.

Theo van Hek.

Een Gewetenskwestie.

— U neemt we toch niet kwalijk, als mijn vraag een beetje dom is, pastoor? —

— Neen kerel, ga je gang. —

Joop trok eens zeer diepzinnig aan zijn sigaret, keek een oogenblik aandachtig de opkringelende rook na, maakte een gedecideerde kwart-draai-rechts op zijn rieten stoel en vroeg: Gaat de vorming van het geweten vooraf aan de opvoeding, of is het de vrucht van de opvoeding?

— Nou Joop, die vraag vind ik nog zoo dom niet. Ik zou zeggen: het geweten ontwikkelt zich gelijktijdig met de opvoeding, maar wordt door deze sterk beïnvloed. Weet je eigenlijk wel precies wat het geweten is? —

Joop hulde zich nu in een waar rookgordijn om zijn verlegenheid te verbergen.

— Om u de waarheid te zeggen *precies* weet ik 't niet. Maar u verstaat er als katholiek priester waarschijnlijk toch weer iets anders onder dan ik. —

— Dat moet je niet zeggen. Het geweten als zoodanig heeft met geen bepaalde godsdienst iets te maken. Rechtschapen heidenen, die alleen de in hun hart gegrifte natuurlijke moraalwetten volgen, trachten volgens hun geweten te leven. Kijk 'ns hier. Er bestaan zekere algemeene grondregels van de moraal, die door ieder redelijk wezen erkend worden, bijv. men moet het goede doen en het kwade laten; de deugd moet beloond, de misdaad moet gestraft worden. De kwestie is nu maar: wat is goed en wat is kwaad. Zoo heel in 't algemeen weet iedereen dat wel en 't gezag tracht in wetten bepaalde normen vast te leggen, waaraan men zich te houden heeft. Nu is een wet uiteraard vrij algemeen van strekking en ze mag nog zoo nauwkeurig opgesteld zijn, er zijn in 't dagelijksche leven altijd weer gevallen die er niet duidelijk in vervat zijn. Het menschdom bestaat uit individuen en ieder individu wenscht van iedere individueele handeling, die hij stelt, te weten, of die al of niet goed is. Schiet de wetgeving te kort, dan moet zijn geweten uitspraak doen. Het geweten zouden we dus kunnen noemen: *De uitspraak van het natuurlijk verstand over de moreele waarde van een door ons persoonlijk te stellen, of gestelde handeling.*

Ik voeg er met opzet dit laatste bij, want het geweten werkt ook achteruit. Je weet zelf heel goed, dat je je gelukkig en tevreden voelt, als je een goede daad verricht hebt.

Omgekeerd: als je iets gedaan hebt wat niet door de beugel kan, dan vind je je zelf 'n ellendeling. Dat is de nawerking van het geweten. —

— Joop had met aandacht geluisterd en slingerde zijn peukje sigaret over de balustrade in mijn tuin.

— Ja..., zei hij langzaam, terwijl hij zich van 'n tweede sigaret voorzag. Dus... (de sigaret werd aangestoken), als ik 't goed begrepen heb, dan zijn er twee moraalnormen: de natuurwet, nader uitgewerkt en omschreven in de positieve wetgeving, als *algemeene* gedragsregel en het geweten als maatstaf en princiep van eigen persoonlijk gedrag.—

— Heel goed, man; je hebt 't logisch denken nog niet verleerd, sinds je van de cursus af bent. Nou zal ik nog mijn best doen, om de gegeven definitie van geweten nog wat nader voor je uit te werken. Wil je intusschen niet 'n fleschje sundrop hebben uit de ijskast? Je zult wel 'n droge keel gekregen hebben van al dat luisteren.

't Sundroppie werd niet afgeslagen en Joop zette zich behaaglijk in postuur met zijn rechter been over zijn linkerknie om de rest van het relaas in zich op te nemen.

— Nou, daar gaat ie: ten eerste: We plaatsen de algemeene zedewetten, evenals het geweten, in het *natuurlijk verstand*, d.w.z. in het verstand, zooals dat in elk normaal mensch van nature, zonder verdere ontwikkeling of vorming, zich uitspreekt. Ten tweede: Noch de zedewet, noch het geweten zijn het verstand zelf, maar beide zijn 'n oordeel 'n uitspraak, 'n getuigenis, die door het verstand gegeven wordt. Ten derde: beide zijn maatstaf van zedelijke waardeering, maar niet op precies de zelfde wijze. De wet spreekt in 't algemeen en geldt voor iedereen; het geweten daarentegen is een oordeel over onze persoonlijke daad en geldt ook enkel als persoonlijke norm. Kun je het volgen? —

— Tot nu toe wel, zei Joop; als u maar niet te vlug spreekt, anders kan ik het niet bijbeenen.—

— Goed, ik zal langzaam praten. Steek nog 'ns op. Ik presenteer niet. Je gaat je gang maar. Draai meteen 't licht even op, als je wilt, dan kunnen we beter zien wat we zeggen.

Zoo, dank je! Nu luister nog even verder. De wet is dus een objectieve maatstaf en het geweten een subjectieve.

De objectieve moreele waarde, die nl. welke een daad op zich zelf heeft, moet bevoordeeld worden naar de wet; de persoonlijke waarde echter moet afgemeten worden naar het getuigenis van het geweten.

— Drommels, zei Joop, die ineens enthousiast werd: ja, dat lijkt me heel juist; maar ik zou toch nog graag iets meer willen vragen. Ik mag toch wel?

— Natuurlijk, jongen, zei ik lachend, als je het me maar niet te lastig maakt.

— Nou, dat zal wel losloopen, pastoor, zei Joop, en liet voor de zooveelste maal een flinke dosis sigarettenasch op mijn vloer vallen. Wat ik nog weten wou, is dit:

Hoe fungeert het geweten nu eigenlijk, of anders gezegd: welke uitspraken doet ons verstand als maatstaf van onze persoonlijke moraliteit?

— Dat zal ik je uitleggen. Vooreerst geeft het aan, hoe we behooren te handelen om onze daad goed te doen zijn."

In zooverre treedt het geweten alleen onderrichtend en leidend op. Verder kan het genieten ons vermanen, waarschuwen en zelfs bevelen. Als ten slotte onze daad gesteld is, zal het geweten ons prijzen en geruststellen wanneer we goed deden, maar ons bittere verwijten doen en ons veroordeelen, als we verkeerd deden. Deze laatste, hoogst onaangename gewaarwording, plegen we gewetenswroeging te noemen.

— Kijk, zit dat zoo; maar dan is zoo'n geweten 'n buitengewoon waardevol artikel voor ons moreele leven.

— Dat is wel zeer mercantiel uitgedrukt, Joop, zei ik lachend, maar gelijk hèb je. Het geweten is iets kostbaars en daarom mag je het niet *trotseeren of op een dwaalspoor brengen, noch in slaap wiegen of tot zwijgen brengen.* En om dit allemaal te *vermijden*, daar kan *een goede opvoeding heel veel aan doen.* —

— Ha, zei Joop nadenkend, dus daarom zei u in 't begin, dat geweten en opvoeding gelijk opgaan, maar dat 't tweede van zeer veel invloed is op 't eerste. —

— Prachtig, kerel, ik bewonder je geheugen. Je hebt vanavond 'n negen verdiend voor oplettendheid en als je niet met je sigaret 'n gat in mijn tafelkleed gebrand had, dan had je 'n tien gekregen. —

— Wat, zei Joop verschrikt, heb ik dat gedaan? En hij sprong met stoel en al 'n meter achteruit, waarbij een der pooten van zijn stoel op de staart van mijn slapende hond terecht kwam, die wakker schoot en 'n erbarmelijk gejank aanhief, hetgeen nu juist niet geschikt was, om Joop vlug te kalmeeren.

— Ik merk wel dat, 't weer heelemaal mis is vanavond, zei Joop. Ik geloof maar dat 't beter is, dat ik naar huis ga; 't is trouwens mijn tijd.—

— Zooals je wilt, hoor; je zit mij anders niet in den weg. Kom maar weer 'ns gauw aanloopen. Ik ben nog lang niet uitgeboomd over dat geweten. —

— Goed, pastoor, ik zal 't eerst allemaal nog 'ns kalm overdenken en de volgende week kom ik op de gewone tijd weer binnenvallen. Neemt u me niet kwalijk van dat tafelkleed. Ik zal voortaan beter uit mijn doppen kijken.—

— All right sir, krijg daar maar geen *gewetenswroeging* over. 't Is je van harte vergeven, hoor! —

— Nou, tot ziens dan, pastoor, en dank u wel. —

— Niets te danken, Joop! De groeten!

M. L.

VARIA.

Statistiekenzucht: Amerikaansche bladen vermelden dat in de States 40.000 000 menschen geen bad nemen zelfs niet Zaterdagavond.

Een der eerste woorden die 'n kind tracht uit te spreken: PaPa dankt zijn ontstaan aan het latijnsche Papa d.i. Paus. Dit latijnsche woord is een afkorting van den titel: *Pater Patrum.*

DE SOCIALE HOEK.

Quadragesimo Anno en Curaçao.

III

Door de revolutie van 1789 waren in Europa niet alleen de arbeiders vrij geworden van de beperkende overheids- en gildebepalingen van mercantilistische oorsprong, ook de ondernemers kregen vrijheid — o. a. vrijheid van contracteeren. Deze wederzijdsche vrijheid werd zelfs in de meeste landen wettelijk vastgesteld en verzekerd door coalitieverboden. Mr. M. Treub beschrijft de daarop intredende ontwikkeling der toestanden als volgt:

„Deze nieuwe rechtsbasis bleek bij „uitstek gunstig te zijn voor de ont„wikkeling der groot-industrie; de „vrijheid van beweging, welke zij had „verkregen, stelde haar in staat van „alle nieuwe uitvindingen partij te „trekken. De toepassing der elkaar „snel volgende nieuwe uitvindingen „deed de macht van het kapitaal in „vergelijking met die van de ongeor„ganiseerde arbeid hand over hand „toenemen; zij bemoeilijkte tegelijk de „concurrentie voor de klein-industrie „en drong allengs meer kleine onder„nemers in de klasse van bezitlooze „arbeiders terug.

„Maar de verdeelende gerechtigheid, „welke, naar men zich had gevleid, „uit de contractsvrijheid tusschen on„dernemers en werklieden van zelve „zou geboren worden, bleef achter„wege."

(Hoofdstukken uit de Geschiedenis en Staathuishoudkunde).

Dit vrijheidsideaal had zijn theoretische basis in het individualisme, en kon door de staatshuishoudkunde van de liberale school in de laatste helft der 19e eeuw in practische maatregelen worden omgezet.

Mr. Treub zegt hiervan t.a.p.

„De bezittenden, de door de socia„le toestanden bevoorrechten, hadden „daartegen niets in te brengen. Naar„mate de staat ieder vrij liet in de „nastreving zijner eigen belangen, lag „het resultaat van dat streven ook „meer in eigen hand. Ieder had vol„gens de resultaten der wetenschap, „de verantwoordelijkheid zijner eigen „positie; de armen hadden het aan „zichzelve te wijten dat zij arm, de „rijken het aan zichzelve te danken „dat zij rijk waren. Ieder had het „lot dat hij verdiende... Voor hun „ellende waren de armen alleen zel„ven aansprakelijk.

„Zoo werd de staathuishoudkunde „en natuurlijke vrijheid, die met een „voor moraal en recht en voor de „belangen der misdeelden ontvankelijk „gemoed was begonnen tot de door „Carlyle zoo gesmade dismal science, „die haar lijfspreuk scheen te hebben „in Cain's: ben ik mijns broeders „broeder?"

Quadragesimo Anno beschrijft deze toestand als volgt:

„Tegen 't einde der 19de eeuw had het nieuw-opgekomen economisch stelsel en de ongekende vlucht der industrie bij de meeste volkeren geleid tot een onmiskenbare en steeds grootere splitsing der menschengemeenschap in twee klassen. De ééne klasse, gering in aantal, kon genieten van nagenoeg alle gemakken door de moderne uitvindingen in zoo overvloedige mate geboden, de andere echter, die de groote massa werklieden omvatte, ging gedrukt onder een rampzalige armoede en deed vergeefsche pogingen om zich te ontworstelen aan de nooden, waarin zij verkeerde."

Om zich de sociale toestand omstreeks 1890 goed voor oogen te kunnen stellen, denke men zich in: loonen, die onvoldoende waren om zelfs in tijden van gezondheid aan een gezin het noodzakelijkste levensonderhoud te verschaffen; daardoor ook arbeid van vrouwen en kinderen. Verzekering tegen de risico's van de arbeid bestond in geen enkel vorm. Bestaanszekerheid was zelfs niet in schijn aanwezig; zoodra de afzet eenigszins stokte, werden de arbeiders onslagen. Organisaties, die voor de rechten der arbeiders zouden kunnen opkomen, waren verboden. Overmatige arbeidstijden en nachtarbeid - ook voor vrouwen en kinderen - waren een gewoon verschijnsel. Bestaansloosheid, gebrek en ellende waren de kenteekenen van de arbeidende klasse.

Reeds in 1815 had de Fransche economist Say na een studiereis door Engeland verklaard, dat daar „een arbeider trots alle inspanning, niet meer dan drie vierden en zelfs vaak tot slechts de helft zijner uitgaven verdienen kon."

En sinds dien had de eene crisis na de andere het bedrijfsleven geschokt.

Ziedaar in het kort de sociale toestand, die aanleiding was tot het uitvaardigen van de encycliek Rerum Novarum.

Rerum Novarum nam het op voor de „zaak der arbeiders, die, niet vereenigd en onverdedigd als zij waren, ten prooi waren gevallen aan onmenschelijke praktijken van hun meesters."

Laten wij toegeven dat de goe-gemeente met alle macht van de veelmisbruikte voorzichtigheid ieder ander zou veroordeeld hebben, die in dergelijke klassetermen een sociaal onrecht aan de kaak zou willen stellen. En ook thans heeft voor velen „Arbeiterfreundlichkeit" nog een onaangename bijsmaak. Het wordt vaak nog beschouwd als in strijd met beschaving. Een mensch van goeden huize doet zooiets niet!

Nadat dan door Rerum Novarum de liberale economie en de liberale staat, die het aan de massa bepane onrecht bekrachtigden, zijn veroordeeld, worden de rechten en plichten omschreven, „waardoor de onderlinge verhouding van bezittenden en proletariërs, van hen die kapitaal verschaffen en hen, die arbeid presteeren, moet worden beheerscht," terwijl verder wordt vastgesteld „welke taak hier is weggelegd voor de Kerk, de staat en de betrokkenen zelf."

Hier wordt dus door Rerum Novarum het volledige principieele standpunt vastgesteld dat in sociaal-economische kwesties door ons behoort te worden ingenomen.

Als voornaamste practische gevolgen van deze encycliek mogen genoemd worden:

1) het ontstaan en de opbloei van een specifiek katholieke sociale wetenschap onder mannen als Cathrein, Pesch, von Vogelsang, Antoine. Zooals te verwachten bleef deze in oorsprong katholieke wetenschap echter niet besloten in eigen kringen, doch vond ook onder niet-katholieken vele aanhangers. Onze sociale beginselen zijn bezig gemeengoed te worden, zoozeer dat een professor in het „arbeidsrecht" uitriep: „On nous vole odieusement nos idées." En Guitton, die dit verhaalt, voegt eraan toe: Ce plagiat inconscient, même, n'est il pas un hommage?"

Deze verbreiding was mogelijk doordat onze beginselen hoofdzakelijk steunen op de natuurlijke rede.

2o Wel hadden reeds voor het verschijnen van Rerum Novarum sommigen staten enkele pogingen gedaan „om het meest schreeuwende onrecht, dat den arbeiders werd aangedaan, te onderdrukken", maar pas na 1891 begint de algemeene arbeidswetgeving in de verschillende landen, vaak onder leiding van katholieke geestelijken, zooals Mgr. Dr. Nolens in Nederland, Mgr. Seipel in Oostenrijk, Mgr. Korocheta in Yougo-Slavië.

3o. Voor de betrokkenen zelf werd, door Rerum Novarum het coalitierecht d.i. het recht, om zich te vereenigen verdedigd als een natuurrecht. In de meeste landen hebben de arbeiders ten slotte het coalitie-recht verkregen. In de Ver. Staten wordt hierover nog een laatste strijd gestreden. Sociale vereenigingen in allerlei vorm werden opgericht, niet alleen als zuivere vakorganisaties, doch evenzeer als „corporations mixtes", zooals b.v. in Noord-Frankrijk. Allen hadden echter één streven nl. om tezamen met de andere klassen der maatschappij mede te werken tot een vernieuwing van heel het sociale leven in christelijken zin."

Al zal men moeten toegeven dat niet alles schoone werkelijkheid is geworden, — het coalitie recht wordt b.v. nog vaak gesaboteerd door de werkgevers — toch is „door een langdurige practijk bewezen dat Rerum Novarum de Magna Charta is, waarop heel de Christelijke sociale actie moet zijn gegrondvest".

Zooals reeds opgemerkt was het 40-jarig jubilé van Rerum Novarum de uiterlijke aanleiding tot de uitvaardiging van Quadragesimo Anno, echter ook niet veel meer dan dat. De bedoeling was niet om te juichen om wat met en door Rerum Novarum verkregen en verbeterd was. Dit jubilé bood een welkome gelegenheid niet alleen om op de door Rerum Novarum verkondigde beginselen nog eens de volle nadruk te leggen en die op enkele punten aan te vullen of nader te preciseeren, maar ook om de tegenwoordige sociale toestanden scherp onder het oog te nemen. Quadragesimo Anno zegt: „deze gelegenheid te benutten om de groote weldaden te overwegen uit die encycliek (Rerum Novarum) voor de geheele maatschappij voortgevloeid"; verder: „om de leer van den grooten Meester (Leo XIII) aangaande de sociale en economische vragen te handhaven en tegen sommige moeilijkheden en in bepaalde punten verder te ontwikkelen.

Ten slotte: „om het huidig economisch stelsel voor de vierschaar te roepen, het wezen van het socialisme te onderzoeken, den wortel van de hedendaagsche maatschappelijke verwarring bloot te leggen en tegelijkertijd de eenige weg tot een heilbrengende vernieuwing te wijzen, nl. de hervorming der zeden in christelijken zin."

De Katholieken en de film.

Een schrijven van Z. H. den Paus.

Onze Romeinsche correspondent schrijft ons:

Zooals wij destijds meldden, hebben de leiders van het Office Catholique International du Cinéma, die aan het Internationale Congres voor de opvoedingsfilm deelnamen in een bijzondere audiëntie op 23 April l.l. aan den Heiligen Vader een rapport overhandigd, waarin zij het belang, de doeleinden en de werkzaamheden van het genoemde Bureau uiteenzetten. Eveneens hebben wij toenmaals gemeld, dat de Paus hun een schriftelijk antwoord op dit rapport in uitzicht stelde.

Dit schrijven is dezer dagen door Kardinaal Pacelli aan den president van het Office, den Belgischen kanunnik Brohee, verzonden en luidt als volgt:

„Met levendige belangstelling heeft de Heilige Vader kennis genomen van het belangrijke rapport, dat gij Hem hebt willen doen toekomen over de waakzaamheid, die het verdienstelijke Internationale Katholieke Bioscoopbureau heeft ontvouwd en de besluiten, die het heeft genomen tot een steeds ijveriger activiteit.

De Heilige Vader heeft het dringende belang van dit apostolaat, dat alle menschen van goeden wil moet bijeenbrengen, willen onderstreepen en heeft hen willen aanmoedigen om hun kracht en werk te vereenigen, om dit machtige moderne middel ter verspreiding der gedachten te doen dienen tot zedelijke opvoeding van het volk.

Trots de maatregelen, die de regeeringen der verschillende landen hebben genomen, verneemt de Heilige Vader steeds weer en van alle kanten klachten over de zedelijke en godsdienstige gevaren der bioscoopvertooningen, die een onweerstaanbaren invloed uitoefenen op een groot deel der menschheid en vooral op geheel de jeugd, zoodat waarlijk de gansche toekomst op het spel staat.

De prijzenswaardige pogingen van wetgevers en geleerden, van ouders en opvoeders, die de taak hebben de nieuwe geslachten op te voeden tot deugdzaamheid in denken en leven, loopen dus gevaar onherstelbaar gefnuikt te worden door deze talrijke vertooningen van kunstmatig en immoreel leven: het materialisme, dat daarin overheerscht, is op zichzelf reeds een ontkenning en afwijzing van de hoogste goederen, welke het Christendom heeft gebracht en die onmisbaar zijn voor het behoud en de ontwikkeling van de christelijke beschaving in de wereld.

Aldus gaan die fijnheid van geweten en die instinctieve weerstandskracht tegen het kwade, die kenmerk en maatstaf der deugd zijn, langzamerhand te loor en de geesten verliezen hun klaarheid; door hun schuld glijden zij weg tot wereld- en levensopvattingen, die volstrekt onvereenigbaar zijn met de regels der christelijke deugd, welke sinds twintig eeuwen de eer en de grootheid der volken heeft uitgemaakt.

Indien zulk een zorgwekkend vraagstuk reeds de aandacht van alle welgezinden verdient, die hun vaderland liefhebben, moet het bijzonder die ijver prikkelen van hen, die in de Katholieke Actie der verschillende landen strijden en zich gewijd hebben aan dat verdienstelijke apostolaat van godsdienstige en maatschappelijke verheffing.

Zoo men eenerzijds oplettend en krachtig weerstand moet bieden aan het kwaad, dat overal doordringt, en zich verzetten tegen vertooningen, welke tegen de christelijke levensbeschouwing en de goede zeden indruischen, is anderzijds nog dringender een positieve en welopgezette actie noodig om de bioscoop tot een werktuig van gezonde opvoeding te maken.

Ook de wetenschappelijke vooruitgang is een gave Gods, waarvan men zich moet bedienen tot Zijn eer en de uitbreiding van Zijn Rijk.

De Katholieken van alle landen moeten het zich dus tot een gewetensplicht maken, zich met deze kwestie, die steeds aan gewicht toeneemt, bezig te houden. De film is bezig het grootste en sterkste invloedsmiddel te worden, krachtiger nog dan de pers; het blijkt immers, dat sommige films door meerdere millioenen toeschouwers werden gezien.

Bijgevolg is het zeer wenschelijk, dat de georganiseerde katholieken in hun vergaderingen van Katholieke Actie en in hun studieprograms steeds hun aandacht geven aan de film, en dat de katholieke dagbladen alle een filmrubriek hebben, om de goede films te prijzen en de slechte af te keuren.

Zijne Heiligheid prijst het werk, dat het O.C.I.C. heeft gedaan en het program van actie, dat het zich voorstelt in de toekomst in versneld rythme uit te voeren.

Zonder zich in economische verantwoordelijkheden en zorgen te begeven, streeft het O. C. I. C. met goede reden naar toename van het aantal groote zalen, die met alle moderne middelen ingericht en krachtig met elkaar verbonden, zoowel leerzame en ontspannende vertooningen van christelijke inspiratie kunnen bieden, als wel door hun vraag naar goede films kunnen bewerken, dat de producerende huizen er belang bij hebben, deze te leveren.

Bovendien — en dit is wellicht het belangrijkste doel, dat bereikt moet worden — wil dit program de goede krachten opwekken, opdat zij inzien, hoe zij, na door hun samenwerking aan goede films een ruimen afzet verzekerd te hebben, zich voor vakkundig en met de noodige voorbereiding kunnen wijden aan de productie van films van hoog gehalte en aldus het bestaan kunnen verzekeren van een onderneming, die de goede zeden waarborgt en ingang vindt door haar technische, artistieke en menschelijke qualiteiten, zoodat, zij ook in industrieel opzicht goede stoffelijke resultaten geeft.

De Heilige vader wenscht vurig, dat het O. C. I. C. in dit heilzame werk volledig begrip en medewerking vindt bij de katholieken van de verschillende landen, en, zooals reeds gezegd, vooral bij de Katholieke Actie van alle landen, die op de eerste plaats de taak heeft deze pogingen te wekken, te vereenigen en te richten.

En als onderpand van rijkere goddelijke gunsten voor het gelukkig welslagen van dit werk, dat zoo duidelijk de eer van God en het heil der zielen nastreeft, zendt de Heilige Vader U en al uw medewerkers in dit heilig apostolaat van ganscher harte den apostolischen zegen."

INGEZONDEN.

Buiten verantwoordelijkheid der Redactie, zoowel wat vorm of inhoud als wat strekking betreft. De kopy wordt zelfs bij niet-plaatsing nimmer teruggegeven.

Het eenige, dat de waarheid vreest, is verborgen te blijven.

In de „Curaçaosche Courant" van gisteren heb ik de notulen gelezen van den Kolonialen Raad van den 5den Mei 1934. Een van de nieuw benoemde leden, die eerst het woord voerde, heeft gedurfd over mijn benoeming tot Raadslid in het jaar 1925, oordeel te vellen, opinies en insinuaties ten beste te geven, in absoluten strijd met de feiten en met de waarheid. Ik had me nooit kunnen voorstellen, dat men op dusdanige wijze de waarheid kon verkrachten; de bewering van dezen persoon, dat ik „bijzonder gesteld was om deel te kunnen uitmaken van dezen Raad" is absoluut buiten alle waarheid. Nooit of nimmer en in geen enkele omstandigheid heb ik verlangd, gevraagd of gezocht, zooals geinsinueerd, om van welke Corporatie of wat dan ook deel uit te maken.

Geheel onbekend was ik met het feit dat ik 2de candidaat was voor de vacature van den persoon, die toen niet herbenoemd was, toen het H. M. onze geëerbiedigde Koningin behaagd heeft mij als lid te benoemen van den Kolonialen Raad, buiten alle vreemde invloeden en buiten alle bemoeiingen mijnerzijds. Wel wist ik dat ik bij meerdere gelegenheden als 2de candidaat door de Raad gekozen was.

Zijn andere bewering, dat ik onbekend was in de Curaçaosche politiek is ook buiten alle waarheid. Van af mijn jongelingsjaren en wel sedert het jaar 1896, onder Gouverneur Mr. Ch. A. H. Barge en daarna onder alle volgende Gouverneurs van Curaçao, tot op den dag van heden heb ik steeds mijn geboorteland belangeloos gediend in verschillende ambten, commissies enz., zonder rekening te houden met de verschillende lasten en offers, daaraan verbonden, mijn streven was enkel en alleen om mijn geboortegrond te dienen en nuttig te zijn.

Toen de Koninklijke benoeming als lid van den Raad op mij gevallen was, was ik dus geen nieuweling in de Curaçaosche politiek.

Het ligt niet in mijn karakter om publiciteit te geven aan zaken mijn persoon betreffende; maar in dit geval acht ik mij verplicht zulks te doen, ter bestrijding van hetgeen meergenoemde persoon van mij heeft gezegd in de zitting van den 5den Mei l.l. van den Kolonialen Raad, van welk College ik, na gedurende negen jaar lid te zijn geweest, mijn ontslag heb genomen.

Dit schrijven heeft alleen ten doel de genoemde onjuistheden aan te toonen.

MAGNA EST VERITAS ET PRÆVALEBIT.

Curaçao, 30sten Juni 1934.

Roberto S. de Lannoy.

„En het worde licht."

Gelukkig, dat er toch nog altijd van die menschen zijn, die ons arme dompers zoo nu en dan eens op de hoogte brengen. We hadden met belangstelling het stukje in de Amigoe gelezen over het Stavinsky schandaal en het deel, dat de Fransche Vrijmetselarij daarin gehad heeft. Voor mij stond het vast na lezing van dat stukje dat de vrijmetselarij, zooals veel andere duistere zaakjes, daarin de hand had. Maar daar komt een zekere meneer Lomo verklaren, dat de maçonnerie zoo onschuldig is, als een pasgeboren kind. Ongelukkig al weer voor de „Broeders" zijn het alleen maar beweringen, waarvan er geen enkele bewezen wordt, terwijl het stukje dat de Amigoe overnam uit „Hooger Leven" nogal stevig gedocumenteerd was. Zoodat we n'en déplaise de Heer Lomo en alle *brave* vrijmetselaars, voorloopig maar zullen houden, dat het niet voor niets is, dat hun vergaderingen zoo griezelig geheimzinnig zijn. Ik voor mij geloof, dat de woorden van Jezus (hoe durft Lomo die naam in het geding te mengen?) er bitter weinig mee te maken hebben.

Trouwens van die bescheidenheid van de Maçonnerie om het goede, dat ze doen, „in 't geheim te doen", merken we niet veel; getuige alweer de snorkende opschepperij van Lomo.

En wat 'n reuze onkunde spreidt zoo iemand ten toon! "Geen land ter wereld wordt met meer "wijsheid en beleid geregeerd dan Frankrijk."

Ja, ja, Lomo weet het. Hij schijnt intusschen de geschiedenis van de allerlaatste tijd heel slecht te kennen. Met de middeleeuwen is hij beter op de hoogte. Van de Heilige INQUISITIE weet hij alles van. De stumper is zich natuurlijk niet bewust, dat, hij een afgezaagde beschuldiging lanceert, die al honderd keer is weerlegd en rechtgezet.

Ten slotte nog dit. Laat Lomo eens een lijstje publiceeren van al die „priesters die Spanje voor Amerika en andere werelddeelen verlaten en met verachting de pij wegsmijten." Maar asjeblief naam en toenaam erbij; en met het grootste genoegen zal de Katholieke pers dat lijstje publiceeren.

Nog dit. Laten de „Broeders" op Curaçao toch goed hun deuren gesloten houden bij hun vergaderingen, want mocht ons katholiek volk een juister en beter idee krijgen van hun werk, dan kon het het wel eens noodlottig voor hen afloopen en zouden ze er ook met de archieven van door moeten gaan, zooals hun Fransche vrienden.

LUX.

Naschrift van de Redactie.

We hebben lang nagedacht alvorens bovenstaand ingezonden stuk op te nemen. Waartoe dient het een tegenstander te antwoorden die zoo apert te kwader trouw is, en niet zien wil dat de zon schijnt, omdat hij zijn oogen dicht houdt? Hij geeft zelf toe dat hij blind is, want hij vraagt om licht „fiat lux"!! — of is dat alleen maar bedoeld voor anderen en niet voor hen?

Men heeft ons opgemerkt, dat we moesten antwoorden, niet voor onze tegenstanders, maar voor de lezers van La Prensa. Maar ik vraag me af, welk denkend mensch neemt nu nog een krant au serieux, die binnen een maand tijds twee maal moet herroepen, wat eerst met zoeveel aplomb werd beweerd en z.g. bewezen.

Enfin, als het dan toch mogelijk is, dat onontwikkelde lezers aan het zwijgen van de Amigoe aanstoot nemen, willen we voor hen deze keer bovenstaand stuk plaatsen.

Voor ontwikkelden verwijzen we slechts naar de bekende werken over de Vrijmetselarij van Jacques v. d. Term, die zeker in den Boekhandel van St. Augustinus verkrijgbaar zijn en naar het bekende Engelsche Boek: „*A study in American Freemasonry*" door Arthur Preuss, waarover een Vrijmetselaar in de „Missoury Historical Review" zelf moest erkennen „it is written in a calm, argumentative manner, giving authorities for all the allegations that the author makes.

BERICHTEN.

Kerkbericht.

Ter eere van de 700 jarige herdenking van de heiligverklaring van St. Dominicus, zal in de Cathedrale Kerk a.s. Zondag om 9 uur een plechtige Hoogmis worden opgedragen met Bisschoppelijke assistentie.

H. Vormsel

Zijn Hoogw. Excellentie Mgr. Verriet heeft verleden Zaterdag het H. Sacrament des Vormsels toegediend in de parochie van Soto aan 97 kinderen en des namiddags aan 46 kinderen te Willebrord.

Goede Reis.

Verleden Zaterdag 7 Juli zijn met de Baralt vertrokken de Z. E. Pater SPEKLE. Pastoor van Philipsburg St. Martin en de Eerw. Pater B. ROCHMANS van Bonaire.

De Z. E. Pater SPEKLE heeft hier eenige weken voor zaken vertoeft. Goede Reis en wel thuis.

Ook Zuster EUGENIA maakte de reis mee naar St. Martin.

Openbare zitting van de K. R. op Donderdag avond 12 Juli 1934.

Aanwezig waren de Voorzitter en de leden met uitzondering van de H. H. Dr. Arends, Senior, C. N. Winkel en Sprockel.

Nadat de Voorzitter de ingekomen stukken had voorgelezen, werden deze naar de Afdeelingen verwezen.

Een schrijven van Z. E. de Gouverneur werd voorgelezen, waarin Zijne Excellentie deed uitkomen, dat volgens zijn persoonlijk opgedane ervaring gedurende zijn laatste bezoek op Aruba er geen sprake van is, dat de Arubianen zich onderdrukt voelden en tengevolge daarvan niet zouden willen meedoen met de a.s. Herdenkingsfeesten, zooals de heer C. Winkel beweerde in zijn rede van Mei l.l. — De Arubianen hebben wel een uitgebreide feestcommissie gevormd en zijn met een schitterende programma voor de feestviering voor den dag gekomen.

Een tweede brief werd voorgelezen van den Heer Landsberg tegen het betoog van wijlen den Heer Sutherland in Mei van dit jaar.

Beide brieven werden voor kennisgeving aangenomen. Hierna werd de openbare Vergadering gesloten.

Programma feestelijkheden.

300 jarig Vereeniging Nederland — Curaçao.

Naar wij vernemen zijn er programma's in omloop van bovenstaande feestelijkheden. Bij nadere informatie bleek het ons dat dit het onderwerp-programma is, zooals het op de algemeene Vergadering van het feestcomité werd voorgesteld. Dit programma is echter in vele punten gewijzigd, zoodat wij ons onthouden van publicatie totdat het gewijzigd programma voor bekendmaking zal worden aangeboden.

Bruggeld.

Naar wij vernemen zal gedu[...] de feestweek van 22 tot 29 Juli [...] brug geheel en al vrij zijn.

Verder heeft het Bestuur vo[...] steld om de bruggelden van af [...] 1sten Augustus geheel en al [...] *schaffen.*

Prachtige maatregel, die ook [...] taxi-chauffeurs ten zeerste zal [...] goede komen.

Nog beter nieuws voor onze chauffeurs.

Het Bestuur overweegt aan [...] Raad voor te stellen een *verminde[...] van keuringsgelden* voor onze au[...]

Verder wil het Bestuur voorst[...] de *autobelasting* betaalbaar te ma[...] in vier termijnen.

Hulde aan ons sociaal voelend [...] stuur.

Dank voor uitnoodiging.

De Redactie van de „Amigoe" [...] tuigt haar beleefden dank aan Parn[...] sim der Nederlandsch Portugees[...] Israëlietische Gemeente „Mikvé Isra[...] voor de eer uitgenoodigd te zijn [...] het bijwonen van den treurdienst [...] nagedachtenis van Z K H. den Pr[...] der Nederlanden Hij kon tot h[...] spijt aan de uitnoodiging geen gev[...] geven

Gelukwensch.

Naar aanleiding van het derde l[...] trum van de C. R. K. S. V. Jong-Holla[...] bieden wij de feestvierende jonge[...] onze hartelijke gelukwenschen aan [...] nemen met genoegen kennis van h[...] daad van piëteit, om naar aanleidi[...] van dit heuglijk feit eene H. Mis [...] laten opdragen voor de Eerw Fra[...] Ricardo op Zondag 15 Juli in de ke[...] van Santa Famila.

Zijne Excellentie de Gouverneur vraagt beschikbare gelden aan o[...] werk te verschaffen.

Het kundig beheer van onze koloni[...] le financiën en het gunstig vloeien d[...] middelen maken het mogelijk in hoofd[...] zaak de beschikking te ve krijgen ov[...] gelden voor werkverschaffing in ve[...] band met de toenemende werkloosheid

Op de eerste plaats blijft het we[...] schelijk het artikel voor aflossing d[...] kasvoorschotten reeds thans te ve[...] hoogen. De aandacht aan den K. [...] wordt hierbij gevestigd op het fe[...] dat aangezien het teveel aan kasmid[...] delen reeds sedert eenigen tijd na[...] Nederland is overgemaakt, het aan h[...] Moederland verschuldigde rentebedra[...] den invloed hiervan reeds thans onder[...] gaat.

De gepubliceerde staat van de op[...] brengst der middelen over de eers[...] vijf maanden van het loopende diens[...] jaar toont aan dat de middelen i[...] het loopende jaar voldoende zull[...] opleveren voor dekking van de aange[...] vraagde kredieten.

Aruba krijgt er een schrijver bij [...] het Bureau van de Burgelijken stan[...] wegens de toeneming van de werk[...] zaamheden op dit bureau

De *Arbeidsbeurs* die geheel zal ge[...] reorganiseerd worden zal ook een vast[...] subsidie ontvangen.

In verband met de gebleken nood[...] zakelijkheid van uitbreiding van de[...] post *St. Nicolaas* van het korps politie troepen wordt 5000 fl aangevraagd voo[...] de bezoldiging van drie manschappe[...] waarvan twee zullen geatacheerd wor[...] den op Santa Cruz.

Reeds meermalen is in den Kolo[...] nialen Raad de wensch geuit om mee[...] Curaçaosche jongelieden voor de[...] dienst bij het korps Militaire Politie troepen in aanmerking te brenge[...] Om aan dezen wensch tegemoet t[...] komen wordt het bedrag van 8000 fl aangevraagd, dat noodig is om ee[...] tweetal instructeurs te doen uitkome[...] en Curaçaosche jongelieden een[...] vóóropleiding op Curaçao te geve[...] Volgend jaar zal hunne opleiding i[...] Nederland worden voltooid.

De onlangs plaats gehad hebbende groote brand is aanleiding geweest om na te gaan of de brandbluschmiddelen aan alle eischen voldeden. Aangezien in de in de afgeloopen jaren de zuinigheid gebood niet meer dan het hoog noodige aan te schaffen, is terzake van eenigen achterstand gebleken. Het is om deze reden, dat een bedrag van f. 3.400.— wordt aangevraagd voor het aanbrengen van brandkranen in de complexen Mundo Nobo (voormalige woningen Nederhorst) en Fleur de Marie; voorts ter hoogte van de Niewindtsraat, den Juana Matheoweg en den Nuyensweg, alsmede een bedrag van f. 7000.— voor het op peil brengen van het brandmateriaal en de brandbiusschmiddelen op Aruba. Onder de aangevraagde bedragen is mede begrepen hetgeen benoodigd is voor de vereischte buisleidingen, slangen enz.

Geen Dutch maar Netherland West Indies.

Naar aanleiding van eene door de Vereeniging „Nederland in de Vreemde" gevoerde actie om het Engelsch bijvoegelijknaamwoord „Dutch" in onbruik te doen geraken, omdat het gebruik ervan meermalen tot verwarring aanleiding heeft gegeven, verzoekt zijn Excellentie de Gouverneur van Curaçao door middel van de pers de aandacht van het publiek er op te vestigen, dat het aanbevelenswaardiger voorkomt om in Engelsche correspondentie steeds het adjectief „Netherland" dan wel „Netherlands" voor Nederlandsch te gebruiken.

De begrefenis van Z. K H. Prins Hendrik.

De begrafenisplechtigheden van Z. K. H. Prins Hendrik zijn zoo mogelijk nog indrukwekkender geweest dan die van wijlen H. M. de Koningin Moeder.

De belangstelling was enorm, het meeleven van het volk met de smart van H. M. de Koningin en van Prinses Juliana diep ontroerend.

Iedereen was onder den indruk toen de Koningin Weduwe en Haar Kind voor het laatst afscheid namen van het stoffelijk overschot.

Het volk kon zich niet onthouden door het zwaaien met zakdoeken zijn stillen sympathie te betuigen aan de Hooge Vrouwe en Haar Dochter, hetgeen beiden zichbaar ontroerde.

De rede van professor Obbink was diep Christelijk en troostend. Christus blijft voor ons de eenige Troost in dit leven vol lijden enrouw. De uitzending was schitterend, men kon de heele begrafenis letterlijk volgen.

In Memoriam Richard Schelts. ✠

Het heengaan van den heer Schelts is een gevoelig verlies voor katholiek Curaçao. Deze jonge man was een apostel, niet met het woord, maar met de daad. Door en door katholiek, leefde hij volgens de beginselen van zijn geloof, dat hij oprecht en vurig beleed. Een groot vriend van de armen, verdween een respectabel percentage van zijn onderwijzerstraktement in de uitgestoken handen der noodlijdenden. Zag hij een vriend in verlegenheid, hij liet hem van zijn inkomen deelen, alsof het zijn eigen vader was.

Dikwijls gaf hij zijn eigen maaltijd aan arme jongens die niets te eten hadden. Schelts dacht pas het laatst aan zich zelf. Klein en tenger van gestalte verwaarloosde hij zich zelf met die opgewekte vanzelfsprekendheid, die men alleen bij zeer hoogstaande zielen aantreft. Als onderwijzer had hij zijn klas altijd goed in orde en zijn jongens mochten hem graag.

Nooit mankeerde Schelts bij de jongenscongregatie van de H. Familiekerk. De zorg voor de bibliotheek had hij belangeloos op zich genomen. Zelf kafte hij zorgvuldig alle boeken en voorzag ze van nummers en dat moest nog al eens gebeuren. De catalogus-lijsten typte hij zelf. Hij controleerde of de boeken geregeld terugkwamen en ... niemand vergat zijn twee en een halve cent te betalen. Hij kocht soms op eigen rekening een nieuw boek er bij.

Ook van de Thomaskring was Schelts een van de beste leden, die nooit op de vergadering ontbrak en op tijd goed zijn woordje wist te doen.

Pas hersteld van een vrij langdurige ziekte, stortte hij kort daarop weer in, maar niemand dacht, dat het zóó spoedig zou afloopen, allen die hem kenden, voelen zijn heengaan ten zeerste. God geve zijn edele ziel een hooge plaats in den hemel, van waar hij ons steeds moge blijven helpen.

R. I. P.

M. L.

Examens.

Bij het namens de Vereeniging van „Groote"-schrijvers „St. Genesius" afgenomen examen voor Kantoorstenograaf in de Spaansche Taal slaagden de volgende leerlingen van de 10de klas van het St. Thomascollege: W. Breusers, A. Capello, S. Da Costa Gomez, F. Dania, A. Hollander, J. Hudson, F. Nieuw, T. de Palm, E. Pardo, C. Rusman, J. Servage en W. Willems.

Afgewezen 2 candidaten.

Aan de geslaagden onze gelukwenschen.

Steunt het Apostolaat ter Zee.

R. K. Onderwijzersvereeniging Don Bosco.

De vorige week is opgericht de R. K. onderwijzersvereeniging Don Bosco. Alle aanwezigen traden als lid toe. De leden hebben zich allen als lid van de C. R. K. Volksbond opgegeven en ook de Vereeniging is afdeeling geworden van de C. R. K Volksbond.

Staande de vergadering werd het Bestuur gekozen met den Heer J. Jonkhout als Voorzitter, de Heer Da Silva als ondervoorzitter en de Heer Wever als secretaris.

P. de Bruyn is geestelijk Adviseur.

Moge de nieuwe vereeniging groeien en bloeien.

Plaatsruimte belet ons de verschillende ingekomen reclame's te bespreken. Gaarne willen we deze als er ruimte is vermelden. Maar sympathie moet van twee kanten komen. Laat men dus ook aan de advertentiekolommen denken.

Varia.

Het verbod der groote processies in Spanje is eenige tijd geleden opgeheven, en de goede week van dit jaar zag plechtigheden in Sevilla en andere steden, zooals men voor de revolutie nooit gezien had.

„De omkeer — zegt de Londen Catholic Times — werd algemeen toegejuicht, en de triomph van de Kerk was volkomen." Het gouvernement bepaalde zich niet bij het opheffen van het verbod; soldaten patrouilleerden in de straten; speciale groepen soldaten handhaafden de orde op alle belang rijke centra. Volgens een Timesbericht kwamen de communisten van Sevilla het gezag ter hulp. Een communistisch leider verklaarde dat de stuwadoors van de docks, die bijna allen communisten zijn, wederom de zware plompe draagbaren der beelden door de nauwe kronkelende straten der Cathedraal zouden torsen. Deze communist voegde er aan toe, dat de leden van hun partij zich tusschen de menigte zouden voegen en dat elke agitator, die zich met de procesie zou bemoeien, op zijn nummer gezet zou worden. De Katholieke herleving — zoo zegt hetzelfde blad — is thans bijna volledig. Wanneer de tegenwoordige leiders der Katholieke actie met tact te werk gaan, dan zal het geloof spoedig hernieuwd van krachten, jeugdig uit het strijdperk treden om te herstellen wat de vijanden der beschaving vernietigd hebben en een zegenrijk werk voor het welzijn van het volk tot hoogen bloei te brengen.

De Mexicaansche Katholieken beginnen te begrijpen dat het voorbeeld van Spanje ook voor hen de eenige weg is tot zelfbehoud. Zij hebben een partij gevormd van Anti-reëlectionisten en als beginsel vooropgezet: absolute vrijheid van geweten. José Maria Rodriguez en Tellez Vargas twee hooggeplaatste en overtuigde Katholieken traden in de bijeenkomsten op den voorgrond. De namen van het bestuur zijn geheim gehouden. Wel is het bekend, dat zij gezworen hebben om, zoo noodig, hun bloed en leven voor dit beginsel te offeren.

Dankbetuiging.

Hierbij betuigen wij onzen oprechten dank aan allen die hunne sympathie getoond hebben bij de laatste ziekte en bij het afsterven van onzen beminden vriend,

den Heer Richard A. Schelts,

en alle vrienden en bekenden, die de Heer Schelts de laatste eer der begrafenis mede hebben bewezen.

R. Pluim.

J. Ma au Sam.

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 15 — 21 Juli 1934

S.S.	Aank.	van	Vertr.	naar
Oranje Nassau	15	New-York	15	Amsterdam via Venezuela & Suriname
El Libertador	15	Maracaibo, Aruba	15	Aruba, Maracaibo
Simon Bolivar	15	Amsterdam	16	P. Limon
Falcon	15	Maracaibo	15	New-York
Stuvesant	16	Amsterdam	15	New York
Miranda	16	Maracaibo	—	Curaçao
Cuba	16	P. Limon	16	Le Havre
Baralt	17	St. Kitts, St, Eustatius, Saba, St. Martin, St. Thomas, Bonaire	—	Curaçao
Midas	18	S. Pedro de Macoris, San Domingo	—	Curaçao
Atlas	18	Havens van P. Rico & Haiti	—	Curaçao
El Libertador	18	Maraciabo, Aruba	18	Aruba, Maracaibo
J. Sebastian Elcano	18	Cristobal	19	Barcelona
Costa Rica	19	P. Limon	19	Amster. & Hamburg
Alkmaar	19	Amsterdam	19	Costa del. Pacifico
Bennekom	19	Costa del Pacifico	19	Liverpool, R'dam & A'dam
Presidente Gomez	19	Cartagena	19	Hamburg
Astrea	19	New-York	19	Aruba, Maracaibo
Midas	—	Curaçao	19|20	S. Pedro de Macoris, S. Domingo
Atlas	—	Curaçao	19|20	Havens van P. Rico & Haiti
Dalvangen	20	Paramaribo	20	New-York
Amor	20	Maracaibo	20	New-York via P. Cabello
Baralt	—	Curaçao	21	Bonaire, St. Thomas, St. Martin, Saba, St. Eustatius & St. Kitts

Vereeniging SURINAME.

DANKBETUIGING.

Namens de familie betuigen wij hierbij onzen hartgrondigen dank aan allen en in het bijzonder de R.K. Missie die gedurende bij en na het overlijden van onzen landgenoot

RICHARD SCHELTS

eenige belangstelling hebben betoond.

Curaçao 8 Juli 1934.

Het Bestuur.

Kunst-scheppen in het nieuwe Duitschland.

Berlijn.

Rijksminister Dr. Goebbels heeft in den laatsten tijd herhaaldelijk over kunst en kunstenaars in het nieuwe Duitschland gesproken en onderzocht, hoe het kunstscheppen zich met de gebeurtenissen der Duitsche revolutie heeft uiteen te zetten. Dr. Goebbels komt er altijd weer voor op, dat de groote gebeurtenissen van den dag hun uitdrukking in de kunst moeten vinden, ze moeten om zoo te zeggen worden verdicht." Dit wil echter niet beteekenen dat de tijd eenvoudig wordt overgeschreven. Hiermee richt zich Goebbels tegen de mislukte pogingen, om tooneelwerken te maken, die niet veel meer zijn, dan een, in dialoog gebracht, nationaal-socialisme. De dichter moet, zegt Dr. Goebbels, den tijd tot een gedicht maken, door hem boven het alledaagsche leven te verheffen en daardoor zal hij den menschen geluk en ontspanning brengen.

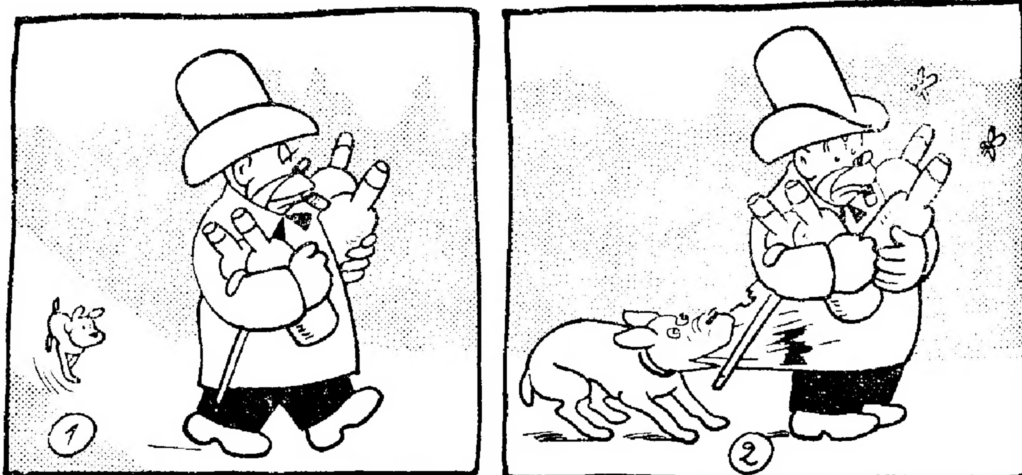
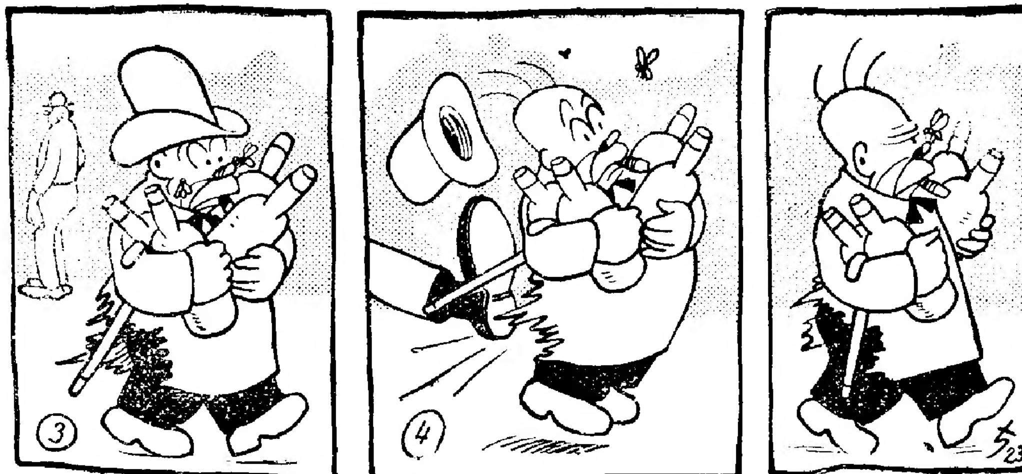
Dezer dagen heeft Goebbels nu weer over de positie van het Duitsche tooneel gesproken. Hij ziet ook de verhouding van het volk tot de kunst en omgekeerd als door de revolutie veranderd. Wanneer het scheppen van kunst niets anders beteekent, dan: een vormloos verlangen in een vorm te brengen, dan geldt dit ook voor de politiek. Die is in dien zin ook een kunst en wel een zeer edele kunst, want zij heeft de taak, den mensch in tucht en vorm te brengen. Waar de politiek als kunst wordt opgevat, zal ze steeds een levendige verhouding tot de kunst en de kunstenaars hebben. Ze is dan, zooals Goebbels meent, de wegbereidster der andere kunsten. De voornaamste opgave van politiek en alle andere soorten van kunst is toch uit het wordende het blijvende te vormen. Een kunst zonder publiek, zegt Goebbels, is ondenkbaar; maar pas dan komt de kunst in de juiste verhouding tot het publiek, wanneer ze tracht zoo te denken en te handelen, als de tijd, waarin ze wordt geboren. Want ook de kunst is een kind van haar tijd, waaruit ze haar impulsen ontvangt. Wat den kunstenaar van de groote massa onderscheidt, is, dat hij niet alleen het verlangen van zijn tijd voelt, maar dat hij het in woorden, kleuren en tonen kan doen leven. In tijden van verwarring, vlucht de mensch altijd weer naar de kunst, want hier wordt hij boven de zorgen van den dag verheven. De kunstenaar heeft het recht, zijn eigen wegen te gaan; langs deze wegen zullen hem de volkeren later volgen. De kunst zal met meer zekerheid blijven leven, meent Goebbels, wanneer ze zich in het verloop der gebeurtenissen plaatst.

Aan het begin van alle daden der kunst staat het genie. Dat geldt ook voor het tooneel in engeren zin. Van het begin af aan was het tooneel de uitdrukkingsvorm van religieus innig geloof en de aangelegenheid van een heel volk. Altijd, wanneer het zijn levendige betrekking tot het volk verloor, verviel het tooneel. Het sprekendste voorbeeld hiervoor, zegt Goebbels, is het Attisch Grieksche theater geweest, dat is ondergaan, toen het in enkel schouwlust ontaardde. Het theater in het oude Griekenland was een aangelegenheid der openbare verzorging, evenals de godsdienst. Het ging alle kringen van het volk aan en van het theater gingen de hoogste zedelijke en sociale aansporingen uit. Dit soort tooneel is volgens Goebbels, in Duitschland pas in de afgeloopen eeuw ontaard; het liberalisme heeft de betrekkingen van een levendige volksgemeenschap tot de dingen der openbaarheid opgeheven. Het werd een tooneel, dat zijn artistieken ernst verloren had en onder het gezichtspunt l'art pour l'art stond. Wanneer een tooneel zijn publiek niet ernstig opneemt, hoe kan dan een publiek zijn tooneel met ernst beschouwen? Heel duur was de kunst haar zoogenaamde vrijheid te staan gekomen. Ze kocht deze vrijheid met het verlies van een innige verhouding tot den tijd en het leven en verloor op die manier haar reden van bestaan. Goebbels protesteert tegen het verwijt, dat het nationaal-socialisme de crisis van het Duitsche tooneel zou hebben veroorzaakt. De crisis bestond reeds. Het nationaal-socialisme heeft ze maar zoo vlug tot een uitbarsting kunnen brengen, en zal binnen afzienbaren tijd met de hervorming van het Duitsche theater kunnen beginnen. Eerst na een grondige zuivering zal de opbouw van een nationale kunst een aanvang kunnen nemen.

Dr. Goebbels legt er nadruk op, dat de regeering Hitler niet alleen de geestelijke leiding van het Duitsche tooneel in haar hand heeft genomen, maar ook voor het materieel bestaan ervan zorgt; in het loopende jaar is den schouwburgen een subsidie van 12 millioen Mark toegestaan, een geheel nieuwe post in het staatshuishouden. Het behoud der groote Duitsche tooneelen is daardoor verzekerd. Door het nationaal-socialisme wordt het gezicht van het tooneel geheel veranderd. Nu wacht men op de hernieuwing der geestelijke dingen. Dit is de opgave van het genie. Goebbels verlangt, dat de theaters worden geleid door menschen, die in dezen tijd wortelen. De staat zal hen, wanneer ze werkelijk de kunst dienen, niet in hun vrijheid hinderen, maar de staat heeft het recht en den plicht, erover te waken, dat ze in het rythme van den tijd marcheeren. Wanneer de Kunstenaar het juiste standpunt tegenover den tijd inneemt, heeft hij van hier uit volle bewegingsvrijheid. De grootheid van het Kunstenaarsberoep ligt, volgens Goebbels daarin, het volk te mogen dienen. Zeer hard beoordeelt Goebbels het moderne dramatische scheppen en noemt dat, wat op dit gebied tot nu toe getoond werd „ödesten Kitsch". De ideeën der Duitsche revolutie hebben tot heden hun vorming in de kunst nog niet gevonden.

Goebbels protesteert nog tegen de bewering, dat het publiek „Kitsch" wil; het is alleen noodig den smaak van het publiek te leiden. De tooneel-directeur moet met zijn tooneel de heele stad kunnen interesseeren, hij moet de zaak maar goed weten aan te pakken. En het volk zal van het tooneel gaan houden, wanneer het tooneel geleerd heeft, van het volk te houden.

De taak van den moderne tooneeldichter ziet Goebbels daarin, de extaze te teugelen en in een vorm te dwingen. Het tooneel, zei Dr. Goebbels, moet de menschen verheffen. Modern moet men alleen zijn, wanneer de moderniteit werkelijk waarden bevat. Zijn rede over de kunst in het nieuwe Duitschland besloot Goebbels met een plechtige belijdenis voor de klassieken, die hartstocht en kracht van den vorm vereenigen en daarom de menschen in Duitschland van dezen tijd zoo verwant zijn.

Adamson laat zijn buit niet los.

M. Schotborgh
A. Conn
D. Cardoze
O. Gonzalez
a/b SS. Costa Rica.
19 Juli 1934.
p.p.c.

SPORT-RUBRIEK.

„Wachter, wat is er van de nacht?"

Met voldoening hebben wij vernomen, dat de C.V.B. ertoe is overgegaan een junioren-afdeeling op te richten. Het zal zeker de sport in de toekomst ten goede komen, als de spelers reeds van jongsaf gewend worden aan orde en tucht. Maar toch zijn wij niet blind voor de gevaren, die ook hieraan verbonden zijn. Want reeds in de aanvang blijkt, dat sommige punten, waar jeugdleiders terdege rekening mee dienen te houden, door de leiders der sportbeweging over 't hoofd gezien worden.

'n Lichaam als de C.V.B. dient er wél aan te denken, dat de sport in een menschenleven toch maar een ondergeschikte rol mag spelen. Wij allen weten, dat er voor een Christen hoogere belangen kunnen bestaan en ook werkelijk bestaan. Het is niet 's menschen eindbestemming een volmaakt voetbalvirtuoos te worden. Op de allereerste plaats dient men de rechten van God, onze Schepper, te erkennen; en te *erkennen* niet alleen, maar ook te *eerbiedigen*.

En nu hebben wij vóór ons het wedstrijdprogramma van de juniorenafdeeling. Zeker, de commissie zal er wel redenen voor gehad hebben, maar toch treft het ons pijnlijk, dat die wedstrijden nu juist gesteld zijn op de Zondagmorgen, en nog wel op zóó'n tijd, dat in de praktijk een groot percentage van onze katholieke juniores ernstig in het vervullen van zijn Zondagsplicht wordt bemoeilijkt.

Zoo'n regeling moet aanleiding geven tot ongeoorloofd misverzuim, terwijl toch het bijwonen van de H. Mis op Zondag voor de katholiek 'n dure gewetensplicht vormt. Wij achten ons geroepen om daartegen publiek onze stem te verheffen en een *ernstig protest* te laten opklinken!! Welke redenen de junioren-commissie voor het uitkiezen van dat ongunstig uur ook moge gehad hebben, de rechten van God wegen toch altijd nog zwaarder.

Wij weten door een persoonlijk onderhoud met een van de leidende figuren in onze sportbeweging, dat het Bestuur der C.V.B. in deze onze zienswijze deelt; en wij zijn er dan ook verre van verwijderd om ook maar op eenigerlei wijze kwaadwilligheid of iets dergelijks te veronderstellen. Maar wij vertrouwen dan ook vast, — 'n week heeft immers *zeven* dagen, nietwaar? — dat ook onze junioren-commissie in 't vervolg als vaste stelregel zal huldigen: „OP DE ZONDAGVOORMIDDAG GEEN WEDSTRIJDEN."

Red.

Officieele Mededeelingen van „De Curaçaosche Voetbalbond."

WEDSTRIJD - PROGRAMMA.

15 Juli.

MUNDO NOBO

Laatste Oefenwedstrijd

Voorl. Cur. XI — TRANSVAAL
4.30 precies

Scheidsrechter: Beltram
Grensrechters: Dania, Dijk.

2de Beslissingswedstrijd
D. D. V. O. — AJAX
3.15 precies
Scheidsrechter: De Jongh
Grensrechters: Ramos, Manuel

DE HOOP

Z.B. **BISMARCK 2—HERCULES 2** *A*
4.30 precies
Scheidsrechter: Doezië

Z.B. **OLYMPIA 1 — VOLHARDING 2** *E*
3.15 precies
Scheidsrechter: Schouwé

SCHERPENHEUVEL
Z.B. **ASIENTO 2 — SCHERPENHEVEL 1**
4.30 precies
Scheidsrechter: Sijlbing.

Zondag, 22 Juli en Zondag, 29 Juli

MUNDO NOBO

Curaçao vs Suriname

Aanvang: 4.30 p.m. precies

Entreeprijzen: Overdekte tribune: f 1.50
Onoverdekte „ : „ 1.—
Staanplaatsen : „ 0.50

WOENSDAG, 25 JULI

MUNDO NOBO

Feest - wedstrijd

Suriname vs Curaçao

Aanvang: 4.30 p.m. precies

Staan- en zitplaatsen: Vrij, behalve de overdekte tribune die voor onze genoodigden is gereserveerd.

Deze wedstrijd zal worden opgeluisterd door het muziekkorps van Scherpenheuvel.

5 Augustus (voorloopig)

MUNDO NOBO

W.B. **TRANSVAAL—BISMARCK** *E.*
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Ramos
Grensrechters: Barendsma, Dania

W. B. **VOLHARDING — TRAPPERS** *C.*
Aanvang: 3.15 precies
Scheidsrechter: Elfrink
Grensrechters: Doezië, Visser.

DE HOOP

Z.B. **J. MAURITS 1—HERMANDAD 2** *A*
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Dijk

Res. 2de klasse.

ATLETI O 2 — D. D. V. O. 2
Aanvang: 3.15 precies
Scheidsrechters: Nevel

ATT. AANGESLOTEN VEREENIGINGEN.

Aangezien het sportterrein Mundo Nobo in orde wordt gebracht voor de komende wedstrijden tegen Suriname, mag het te beginnen met Maandag, 16 Juli, tot en met Zaterdag, 21 Juli **NIET** bespeeld worden.

Elftal-Opgaven voor de maand JUNI.

Van rechts naar links.

AJAX 1:	Ongewijzigd.
AJAX 2:	Ongewijzigd.
ASIENTO 1:	Ongewijzigd.
ASIENTO 2:	Ongewijzigd.
ATLETICO 1:	G. C. Fierman, J. A. Daal, A. I. Daal, C. C. Scorea, M. P. Wolters, I. C. Morales, A. A. Mercelino, S. O. Mambaer, J. F. Stekman, P. Scorea, E. A. Martina.
ATLETICO 2:	I. Williams, B. M. Martina, J. J. Fierma, M. Angel, D. C. Veeris, R. O. Protecion, B. Kraas, J. M. Dorothaal, A. V. Pieters, V. A. Kleinmoedig, J. F. Daal.
BISMARCK 1:	J. Arion, L. Jandroep, J. Pieters, J. Cesilia, J. Davelaar, E. Ruiz. F. Rovil, H. Vorst, M. Pieters, H. A. Maduro, J. Christian.
BISMARCK 2:	E. Winklaar, M. Francinett, W. Nahr M. Daal, E. Moesker F. Nicasio, H. Bakhuis, M. Casimir, V. Pelicer, R. Davelaar, J. S. Vos.
D. D. V. O. 1:	A. Merkies, H. de Windt, A. Laurens, E. Cijntje, L. B. Laurens, V. Confesor, C. Lira, V. Hernandez, P. Faneyten, J. Nonato, Scorrea.
D. D. V. O. 2:	I. Dania, E. Goilo, G. Roos, A. Ysden, J. Cuales, A. Thodé, E. Coffiel, V. Francisco, E. Romano, L. Schoop, S. Sillë.
DE RUITER 1:	A. Wesler, (?) E. Romer, S. Scharbaij, A. da costa Gomez, B. Rudolf, B. Marchena, E. Pinedo, August Virginia, H. Dovalla, A. Sillië, P. Bonifacio.
DE RUITER 2	R. Pietersz, B. Roosje, O. Mischael, G. Baart, J. La Cruz, E. Venturanza, F. Michiel, L. Koeiman, J. Schorea, P. Belenfen, C. Laurens.
GO AHEAD:	E. Bertus, H. Muyden, F. de Vries, A. Parisius, E. Isselt, H. Nevel, J. Adams, A. Beeldstroo, S. Eliazar, E. Chundro, A. Moorman.
HERCULES 1:	J. Pinedo, H. Weber, J. Girigori, L. Laurens, J. Hollander, R. Danchi, E. Atalida, F. Pinedo A. Evertsz, M. Fecunda, F. de Jongh.
HERCULES 2:	W. Labordus, F. Angel, A. Tranka I. Nieuw, A. Prince, C. Riegis, E. Scheidelaar, P. Jansen, E. Boyé, G. Curiel, J. de Windt.
HERMANDAD 1:	C. J. A. Voigt, H. Paffen, P. Lugthart. G. L. Mijer, J. Hooiberg, C. J. Poldervaart, F. M. Kuipers, W. J. Osenga, O. K. Schilling, J. A. v. d. Ham, C. Molly.
HERMANDAD 2:	H. Blom, A. M. Biervliet, J. Tiemens, A. Kerkwijk, J. de Knegt, J. Suarez, A. Keet, J. v. Ettinger, J. C. Schuppen, J. A. Andeweg. L. Ong-A-Swie.
JOHAN MAURITS 1:	W. Groen, C. Pleijle, E. M. J. Ooft, A. H. Henschen, G. L van Bergen, J. Medema, J. J. Bronder, F. J. Robert, J. P. van Dalen, F. A. Staverman, F. C. H. Schlahmilch.
JOHAN MAURITS: 2	J. van Hal, J. A. Schouten, W. van Putten. J. Hollander, W. Zweverink, W. C. Norden, J. W. de Grijs, A. Hamelinck, P. van Leeuwen, A. J. Gorsirs, H. van der Blom.
OLYMPIA 1:	J. Velder, A. Sriman, J. Blaaker, G. Kolf, H. Dalnoot, E. Playfair, V. Sordam, D. Jones, S. Adams, E. Oosthuizen, G. Kolader.
SCHERPENHEUVEL	Ongewijzigd
R. C. C. 1:	W. A. Roerhorst, I. Bouwman, J. Hollander, J. F. V. Naar, R. de Windt, N. Vera, J. G. Hofmans, C. Prince, J. Suarez, G. J. Schouten.
R. C. C. 2:	Ph. de Jongh, F. Hollander, M. G. Bouwman, J. v Uytrecht, C. I. Royer, H. Gorsira, E. Rib, G. Raven, O. Profeet, H. Leers, E. D. de Castro.
TRANSVAAL 1:	Ongewijzigd
TRANSVAAL 2:	Ongewijzigd
TRAPPERS 1:	A. A. Confesor, E. R. A. Jansen, A. J. Maduro, W. F. Abad, J. C. Jacob, R. M. Olivier, E. A. Reyes, R. B. Wilsoe, M. de Castro, A. C. Escobar, E. F. de Castro
TRAPPERS 2:	V. C Manuel, A. Goedgedrag, C Bosch, E. F. Brion, A. M. Chirino, B. F. Leonora, J. C. Poppen, G. Pieter, V. Evertsz, R. E. Corasol, O. R. Davelaar.
VOLHARDING 1:	A. Clement, A. Minguel, J. Stekman, J. de Windt, P. Leano, L. Pieters, M. Laurens, A. de Castro, A. Meerens, P. Fanijten, E. Rondijk.
VOLHARDING 2:	E. Thielman, J. Celació J. Tokay, S. Celacio, V. Nepomuceno, F. Fer, J. Marquez, J. Sillië, E. Pieters, R. Ruperto, A. Daantje.

Junior-Afdeeling.

Zondag 15 Juli

MUNDO NOBO

VOLHARDING — ASIENTO

Scheidsrechter: G. Rosario
Aanvang: 9.00 A.M. precies

Rooster van de knockoutwedstrijden.

	17 Juni					
A.	Ajax	2	**A.** Ajax			
	D.D.V.O.	0	Verliezer **B—C**	**E**		
	1 Juli					
B.	R.C.C.	3	**B.** R.C.C.		**F**	
	Hercules	0				
	15 Juli			**D**		
C.	Asiento		**C**			
	Volharding					

De Commissie.

KINDEREN.

Vertaling van DOKOTO.

6. Kindergebed.

„Ach juffr. Maria," riep Lies, terwijl ze de kamer binnenkwam, „gaat U toch eens naar Max toe, hij wil niet bidden en zijn moeder heeft 't zóó bevolen."

„Waar is zijn moeder dan?"

„Naar de damesvereeniging."

„O ja, dat is waar ook, een professor komt er over de opvoeding van verwaarloosde kinderen spreken. Maar Lies denk er voortaan aan, eerst kloppen voor je binnen komt."

„O pardon, Max had me zoo zenuwachtig gemaakt. Die jongen wil ook maar niet naar me luisteren. Nooit wil hij bidden."

„Wie brengt hem dan altijd naar bed?"

„Als Mevr. Limbach uit is, doe ik het. Ook heeft Mevr. er dikwijls geen tijd voor."

De leerares legde haar boeken opzij en ging zwijgend de trap op.

Wat is 't toch jammer, dacht ze, dat een moeder het mooiste opvoedingsmiddel, 't gemeenschappelijk avondgebed, al is 't ook maar een enkele keer overslaat. Juist nu dat de jongen reeds — of pas — vier jaar is!

Max lag stil in zijn bedje en begon zoo gauw hij de tante zag, direct een aanklacht tegen de kinderjuffrouw.

„Lies heeft me...."

„Ha, je wilt met mij bidden Max? Dat is prachtig. Welk gebed ken je?"

„Ik ben nog zoo klein."

„Bid dat eens. Ik zal je helpen. In den naam.... Zoo dat was goed. De lieve God ziet je en hoort je. Nu ga 'ns verder."

„Ik ben nog zoo klein — mijn hartje is rein."

„Niemand mag er in wonen als Jezus alleen.

„Heb je Jezus ook werkelijk lief?"

„Ja...."

„Ik ook. Ik houd van niemand zooveel als van Jezus. Ken je nog een ander gebed?"

„Ja: 's avonds als ik slapen ga — volgen mij veertien engelen na — Twee aan mijn hoofd — twee aan mijn voeten — twee aan mijn linkerzij — twee aan mijn rechter — twee die mij dekken — twee die mij wekken — twee die mij leiden in het hemelsch paradijs. Amen."

„Als je altijd braaf bent, leiden ze je naar 't paradijs."

„Waar is 't paradijs?"

't Paradijs is de Hemel, de engelen leiden je naar den Hemel."

„God is in den hemel."

„De lieve God is overal, in den hemel kan men hem zien. Maak nu nog eens een kruis."

„Ik moet nog bidden."

„O dat is goed, Bid dan!"

„Onze Lieve Heertje zegen va en moe en mijn lieve grootouders amen".

„Morgen bidt je ook voor mij hé Max?"

„Ja ik bid ook voor u, zal ik ook voor oom Albert bidden?"

„Ja voor allemaal. Nu zullen we nog een kruis maken — zoo — ga nu slapen tot morgen vroeg, je bewaarengel waakt bij je bedje, niets kwaad kan je dus overkomen. Wel te rusten Max!"

„Nacht tante... goede... nacht!"

Vijf minuten later was 't kind in een rustige slaap en een uur later, zijn moeder vroeg of 't kind zijn gebedje wel goed had opgezegd.

„Niet enkel opgezegd"— zei de tante „maar hij heeft werkelijk gebeden."

„Opzeggen en bidden is bij Max wel zoo wat hetzelfde", meende de architect die met zijn vrouw samen was thuis gekomen.

„O neen" sprak de leerares tegen, „wel is bij hem tusschen opzeggen en bidden een kleine afstand maar opzeggen en bidden is in werkelijkheid een groot verschil. Alleen „opzeggen" heeft geen waarde voor zijn ziel, werkelijk bidden, 't gemoed tot God opheffen, is ook voor een kind, een ademen van zijn zieleleven."

„Vooropgezet, dat zijn bidden een werkelijk — bidden is, viel haar broer haar in de reden, want zonder 't verstand er bij te gebruiken, is er geen bidden, alleen een nadeelig bewegen der lippen, dat alle lust later tot bidden verzwakt, huichelaars maakt, zooals onze Dokter zegt en doet denken dat opzeggen bidden is. Maar daarvoor heeft de kleine jongen nog te weinig verstand. Hij kan kleine versjes opzeggen en wat die hersentjes zich daarbij voorstellen? 't Bovennatuurlijke ligt voor hem nog veel te ver."

„Maar hij bidt al zoolang voor en na tafel," merkte de moeder op.

„Nu dat is er ook naar," zei haar man, „omdat 't nu eenmaal gewoonte is"...

De leerares zond eerst een klein schietgebed naar Boven, zooals ze dat meermalen deed, om zegen over haar denken en spreken en zei toen met overtuiging:

„Ik geef toe, hoe duidelijker en dieper de inhoud van 't gebed is, des te beter, en met recht zoeken we voor kind en volk, de rechte woorden tot een duidelijk gebed. Ook is waar, dat een zekere kennis voor gebed noodig is. Maar ik bestrijd, dat die kennis diep of volkomen moet zijn, kennis is niet de hoofdzaak bij bidden."

„Beschouwen we eens de spraakontwikkeling, hoe die groeit met het kind, hoe de meeste woorden eerst alleen als een klank zijn oor treffen, slechts langzaam beteekenis krijgen, ja menigeen, al leefde hij honderde jaren, spreekt woorden, die voor hem geen echten inhoud hebben, vraag eens aan veel volwasenen wat woorden beteekenen als hopen, beminnen, ootmoed, vertrouwen, velen antwoorden, dat ze die woorden wel in samenhang met andere woorden verstaan, maar kunnen er toch niet de eigenlijke beteekenis van geven.

„En leeren we zelf er niet dagelijks woorden en uitdrukkingen bij?"

„Wie zou wel zoo lang wachten met een kind te praten, tot het de heele inhoud van elk woord begreep. De moeder zeker niet. 't Is haar vreugde met 't kindje op haar schoot te zitten praten, als zijn kleine oogen oplichten, als hij haar begrijpt en ze luistert onvermoeid naar zijn kindertaal. Neen, volledige kennis behoeft 't kind niet, om te bidden, als 't maar iets weet van God, en daar zorgt de opvoeding voor.

„Dan," zei haar broer, „moest men op de moederschool maar met bidden beginnen.

„O zeker! Uit de mond der zuigelingen hebt gij U lof bereid. staat er gestreven. Wat is 't gebed van de geleerdste voor den alwetenden God eigenlijk anders, dan een gestamel' Neen, 't komt niet op kennis aan bij bidden, maar op de goede stemming en 't kleine kind dat zich vol vertrouwen tot God keert, is beter dan 't gebed van een geleerde, die bij zijn bidden allerlei voorbehoud maakt.

Wordt als kinderen, dat woord geldt zeker bij 't bidden."

Toen haar broer en haar schoonzuster geen antwoord gaven, ging de leerares na een korte stilte verder: Eerst moet de moeder bij het kind bidden, opdat het kind dikwijls een biddende moeder ziet. Daarna bidt zij met het kind, begint als 't nog heel klein is, doet het regelmatig, jaren lang. En als het dan later zelfstandig en alleen bidt, bewaakt zij nog dat gebed en mat zich af, om voor het kind te bidden. Bidden hooren moeder en kind te samen en er is wel geen lieflijker beeld, dan een kind op den schoot der moeder, dat haar nadoet, de handjes vouwt, en leert bidden."

„Ik herinner me je aldus, Maria, op de schoot onzer goede moederr, zei de architekt in gedachte."

„O dat ze nog leefde, onze goede moeder, wat zou ik haar er nu voor danken"...

„Wat heb je hem dan wel gezegd, toen hij zijn avondgebedje ging bidden?" kwam de moeder nu op 't bidden van haar Max terug. Je bent zoo kinderlijk, zoo nederig, 't kind begrijpt je zoo goed."

„Als ik, als opvoedster van beroep, mijn meening mag zeggen," antwoordde de leerares, heeft 't me het meest bevallen, dat 't een kort gebed is, kort moet 't kindergebed zijn, vooral vóór de schooljaren. Maar zoo gemakkelijk is 't kindergebed niet. Zonder uitleg begrijpt de jongen 't niet, ook de uitdrukkingen, die voor ons zoo heerlijk kinderlijk klinken. Max weet niet, wat beteekent, mijn hartje is rein. Hij weet niet, dat hart hier voor de ziel gebruikt wordt. En wat begrijpt hij ervan dat Jezus daar alleen in woont, dat 't eigenlijk is, ik wil alleen doen wat Jezus wil."

„Ja, zei de architekt, zoo ver denkt Max niet, dat kan 't kind niet."

„Je bedoelt: zoo ver kan hij uit zich zelf niet denken. En dan al die verkleinwoorden als Lieve Heertje, hartje, engeltje, 't bederft de ware voorstelling van een eeuwige God, van engelen als machtige hemelgeesten, machtige engelbewaarder, die hem beschermt..."

„Aan dat alles, zei de moeder, heb ik nooit gedacht, maar dat tweede gebedje, dat begrijpt Max toch zeker."

„Als gij hem helpt, want veertien, rechterzijde, linkerzijde, dát alles is slechts klank voor een kind.

„Maar hoe schoon is de voorstelling, te slapen in een kring van engelen, heerlijk", zei de moeder, ik vind 't een echt kindergebedje."

„De voorstelling is zeker aangrijpend. Maar, 't is meer een fantasiestukje, dan een gebed, er is geen dank in, geen bede, geen aanbidding, — dan vind ik 't gewone gebed tot den Engelbewaarder toch veel meer een bidden, dan pakt 't gemoed aan."

„Hoe is dat ook weer?" vroegen nu de architekt en zijn vrouw tegelijk.

„Ach je kent 't wel: Engel Gods die mijn bewaarder zijt, sta me bij in elke nood en bescherm me tegen zonden enz."

O ja — ach dat baden we als kinderen" viel nu de architekt in.

„Ik zou je gelukwenschen Herman, als je 't nu nog bad, als groot kind voor God."

Vriendelijk lachend, dankte haar de

De aandacht wordt er op gevestigd dat de contributie over het tweede halfjaar voldaan kan worden bij de N. V. Hollandsche Bank voor West Indië of bij den Penningmeester tot en met **20 Juli** a.s. Verzuim wordt reglamentair beboet.

De ploegen die elkaar morgen op het terrein Mundo Nobo zullen bestrijden zien er als volgt uit:

VOORL. CUR. XI
Wit

CONFESOR

MADURO HOLLANDER

NAHAR DE WOLF MEERENS

RONDIJK LEERS SUAREZ SCHOUTEN EVERTZ

Scheidsrechter: Beltram

JAEGER NAALDIJK VALIES SIJLBING EILOOF

WILLEMS BOSNIE MAN-A-SANG

BRONS DE KOOP

FAVEREY

TRANSVAAL
Oranje-Blauw

Het Bestuur.

Wij lezen in de sportkroniek d.d. 11 Juni 1934:

ITALIË WERELDKAMPIOEN

Tsjecho-Slowakije verliest na verlenging

(Van onzen Bijzonderen Correspondent)

UITSLAGEN LAATSTE WEDSTRIJDEN.

	Stand bij rust	Eindstand
Italië—Tsjecho-Slowakije (finale)	1—1	2—1 (na verlenging)
Oostenrijk—Duitschland (om den 3en prijs)	1—3	2—3

Zoo heeft dus, overeenkomstig de tijdens dit tournooi gewekte verwachtingen, Italië het wereldkampioenschap behaald en gaarne complimenteeren wij de Italianen van harte met 't behaalde succes. Zeker, de omstandigheden waren wel heel erg in hun voordeel, zóó erg, dat men als buitenstaander wel den indruk moest krijgen, dat zij moèsten winnen, maar per slot van rekening zal niemand hun de eindzege misgunnen.

Is die zege bepaald overtuigend? Behalve de 7—1 op 't zwakke Amerika werden de overwinningen zeer op 't kantje af behaald. Tegen Spanje werd 't 1—1 en 1—0, tegen Oostenrijk 1—0 nu tegen Tsjecho-Slowakije 2—1, nog wel na verlenging. 'n Bewijs zelf voor onze stelling, dat dit tournooi een opmerkelijke gelijkwaardigheid tusschen een aantal landen heeft aangetoond. Precies 't voordeel van de omstandigheden was voldoende om Italië als winnaar te voorschijn te doen komen, maar wij zijn er van overtuigd, dat wanneer 't tournooi in welk ander land gespeeld zou zijn, in geen geval de Italianen 't kampioenschap zouden hebben behaald

De eindstrijd leverde wel geen uitverkocht Stadion in Rome op — misschien waren de hooge entreeprijzen voor velen een beletsel —, maar toch waren een talrijke geestdriftige menigte present. Er waren nl. 50.000 toeschouwers, o. w. 7000 Tsjechen. De wedstrijd ving, vanwege de hooge temperatuur, eerst om halfzes aan. De Tsjechen hebben op schitterende wijze partij gegeven en na den normalen speeltijd stond 't gelijk (1—1). Eerst in de verlenging maakte Italië het winnende doelpunt. Tsjecho-Slowakije heeft een schitterend figuur gemaakt, feitelijk boven onze verwachting. Wij meenden, afgaande op berichten uit 't buitenland, dat de Tsjechen een inzinking doormaakten en op grond daarvan hadden wij Holland, als dat de tweede ronde bereikt had, een goede kans tegen deze tegenstanders toegedacht. Toen de Tsjecken de finale bereikten, meende men aanvankelijk dat te moeten toeschrijven aan een vrij gelukkige loting, aangezien hun „groep" veel zwakker zou zijn dan de andere. Duitschland's zege op Oostenrijk bewees reeds de ongegrondheid van deze verwachting maar door 't spel van Tsjecho-Slowakije in de finale is dat eerst aan den dag getreden. De Pragers — want dat zijn zij op één uitzondering na — mogen trotsch zijn op het bereikte succes.

HET SPELVERLOOP IN DE FINALE.

De elftallen waren in dezen belangrijken wedstrijd als volgt samengesteld:

Italië: Combi; Monzeglio, Allemandi, Ferraris, Monti, Bertolini; Guaita, Meazza, Schavio, Ferrari, Orsi.

Tsj.-Slowakije: Planicka, Cenisek, Ctyroky, Kostalek, Cambal, Krcil; Junek, Svoboda, Sobotka, Nejedly, Puc.

Scheidsrechter was de Zweed Eklund, die ook Nederland — Zwitserland heeft geleid. Aanvankelijk scheen Baert in aanmerking te komen, maar men was van opinie veranderd. Grensrechters waren dhrn. Ivancik (Hongarije) en Berlim (Duitschland). Tot de aanwezigen behoorden enkele Italiaansche prinsen, Musolini en het volledige bestuur van de F. I. F. A.

In de eerste helft hebben de Tsjechen uitstekend gespeeld; zij vertoonden soms een verbluffend goed spel. Andere momenten stond hun doel onder geweldigen druk door de snelle, enthousiaste Italiaansche aanvallen, doch Planicka, één der helden van dit tournooi, was weer in overweldigend vorm. Met rust stond 't nog 0—0. In de tweede helft ging 't aanvankelijk weer gelijk op. In de 26e minuut plaatste Cambal een vrijen schop naar Puc, deze passeerde Monzeglio en loste 'n hard schot, waarbij de bal via Combi's rug in doel sprong (0—1).

De Italianen bleken in 't minst niet ontmoedigd en 8 minuten later maakte Orsi met een schuin schot gelijk (1—1), onder groote opwinding van 't publiek dat door de politie in bedwang moest worden gehouden. Inmiddels werd hevig verder gestreden, doch de Tsjechen bleken even sterk als de Italianen en hielden den stand gelijk. Er moest dus verlengd worden en in de 4e minuut reeds benutte Schiavio een pass van Guaita (2—1), waarbij zich dezelfde tooneelen als bij het eerste doelpunt afspeelden. De Tsjechen hielden goed vol, doch toen Puc 'n goede kans had, werd hij op 'n gemeene manier tegen den grond geloopen, zonder dat dit bestraft werd. De Italianen speelden tenslotte verdedigend en sleepten aldus de zege uit 't vuur.

Het spel was lang niet zoo rauw als in verschillende vorige wedstrijden, maar toch deden zich onverkwikkelijke momenten voor, speciaal toen Puc, de beste van de Tsjechen, er uit getrapt werd. De leiding van dhr. Eklund was niet best; hij liet te veel onbestraft. Gelukkig is de wedstrijd dit maal niet ontaard en het spel stond over het algemeen op zeer hoog peil.

Na afloop was 't publiek natuurlijk door 't dolle heen; de elftaldictator Pozzo werd in triomf rondgedragen. Ook Mussolini werd geweldig toegejuicht. De Duce reikte de prijzen uit, nadat de drie prijs-winnende ploegen zich voor de tribue hadden opgesteld en de muziek de volksliederen had gespeeld. De aanvoerders, Combi, Planicka en Szepan ontvingen de prijzen uit handen van Mussolini en daarmee was dit tournooi definitief beëindigd.

NA DE WERELDKAMPIOENSCHAPPEN.

De beste spelers.

„L'Auto" (Fr.) heeft de verschillende in Italië verschenen ploegen onder de loupe genomen en geeft de volgende als de beste spelers op:

Doelverdedigers: Planicka (Tsjechoslowakije), Platzer (Oostenrijk), Zamorra (Spanje), Thépot (Frankrijk) en Combi (Italië).

Achterspelers: Zenisek (Tsjechoslowakije), Quincoces (Spanje), Sesta (Oostenrijk). Cicar (Oostenrijk) en Mairesse (Frankrijk).

Vleugelhalfs: Wagner (Oostenrijk), Ferari IV (Italië), Patolas (Hongarije), Delfour (Frankrijk), Van Heel (Nederland) en Cilamen (Spanje).

Spil: Czucs (Hongarije), Monti (Italiië), Szepan (Duitschland) en Smitik (Oostenrijk).

Vleugelspelers: Guaita (Italië) Aston (Frankrijk), Wels (Nederland), Kobiersto (Duitschland) Orsi (Italië) en Gorostiiza (Spanje).

Binnenspelers: Regueiro (Spanje) Nejedly (Tsjechoslowakije), Ferrari (Italië), Avar (Hongarije) en Bican (Oostenrijk) en ten slotte als middenvoorspelers: Langrare (Spanje), Bakhuys (Nederland), Sindelar (Oostenrijk), Conen, (Duitschland), Sarosi (Hongarije).

Als men uit deze spelers een elftal zou samenstellen, dan geeft „L'Auto" de volgende ploeg in overweging: Planicka; Quincoces en Sesta; Wagner, Szucs en Van Heel; Guaiti, Regeiro, Lángara, Nejedly en Orsi.

Nederland komt er in deze beschouwing dus zeer goed af. Over 't algemeen geeft 't oordeel blijk van een deskundig inzicht.

In aansluiting hierbij plaatsen we nog 't oordeel van de Italiaansche pers, hoe de individueele prestaties aldaar beoordeeld zijn.

Er worden genoemd als:

Keeper: Zamora (Sp.); Planicka (Tsj. Slow); Rijdberg (Zwed.) v. d. Meulen (Ned.); Thépot (Fr.).

Rechtsback: Axelsson (Zwed.); Minelli (Zwitserl.); Zenishek (Tsj. Slow.); Cisar (Oost.); Monzegli (It.).

Linksback: Quincoces (Sp.); Allemandi (It.); Seszta (Oost.); Belin (Arg.); van Run (Ned).

Rechtshalf: Guinchard (Zwit.); Wagner (Oost.); Pellikaan (Ned.); Dehelcanu (Roem.); Kostalek (Tsj-Slow.)

Midhalf: Monti (It.); Cambal (Tsj.-Slow.); Zacconi (Braz.); Mugnezza (Sp.); Jaccard (Zwitserl.).

Linkshalf: Moravetz (Roem.); Marculete (Sp.); Lazar (Hong); E. Anderson (Zwed.); Huffschmied (Zwitserl.).

Rechtsbuiten: Markos (Hong.); Zischek (Oost.) Guiata (It.); Wels (Ned); von Kaenel (Zwitserl.)

Rechtsbinnen: Waldemer (Braz); Avar (Hong.); Meazza (It.); Hohmann (Duitschl.); Wilde (Arg.).

Middenvoor: Sindelar (Oost.); Langara (Sp.); Donelli (Ver. St.) Kielholz (Zwitserl.); Nicolas (Fr.).

Linksbinnen: Abegglen (Zwitserl.); Galateo (Arg.); Regueiro (Sp); Leonadis (Braz.); Horvath (Oost.).

Linksbuiten: Puc (Tsj. Slow.); Kroon (Zwed); Orsi (It.); Dobay (Roem.): Kobiersky (Duitschl.).

Samengevat krijgen we de volgende rangschikking; worden vernoemd:

Landen.	aantal spelers.	*Landen.*	aantal spelers.
Oostenrijk	9	Duitschland	4
Italië	8	Zweden	4
Spanje	8	Argentinië	3
Zwitserland	7	Brazilië	3
Nederland	6	Roemenië	3
Tsjecho-Sowakije	6	Vereenigde St.	1
Frankrijk	5	België	0
Hongarije	5	Egypte	0

DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS-VEREENIGING.

AFDEELING WILLEMSTAD

CURAÇAO.

GROEP I.

GROEP-NIEUWS

van

Maandag 16 tot en met Zondag 22 Juli 1934.

Troepmededeelingen:
Wedstrijd PIONIEREN gewonnen door de patrouille VOSSEN, P. L. JOHN BOOM. DE nieuwe wedstrijd zal beslist worden op 26 Augustus en 7 October en omvat meubileeren en versieren der patr. kamers en gymnastiek

Hordeberichten:

Ingeschreven in de Horde als nieuweling CARLOS CARDIERES BOOM.

PATROUILLEAVONDEN:

Op Dindag voor WOLVEN en HERTEN en op Woensdag voor ARENDEN en VOSSEN van half zeven tot 8 uur.

P. L.'s laten hunne patr. programma's in de leiderskamer afteekenen en denken om hun patrouille-rapporten. (DENK OM DE WEDSTRIJD).

TROEPAVOND.

VRIJDAG, 20 Juli.

GEHEIMZINNIGE AVOND-OEFENING FORT EEN NACHT.

Om half zeven op het fort aan de Roode weg verzamelen.

Laat je hart niet in je schoenen zinken !

TROEPBIJEENKOMST.

Zondag, 22 Juli.

Om half drie op het groepterrein verzamelen.

Oefenleider is Vaandrig REMO SUAREZ.

Het door hem opgemaakte programma wordt jullie bij den aanvang der bijeenkomst medegedeeld.

Goede jacht

De Hopman.

HORDE VAN GROEP I.

Ons motto is: DOE JE BEST.

DINSDAG, 17 Juli.

Om half vijf verzamelen bij de DE GROENE WIGWAM.

Hordespelen, Rimboespelen, KAA en TABAQUIE.

Nestwerk onder de gidsen en handballen.

Verhaal: "MOWGLI EN DE BANDERLOG".

VRIJDAG 20 Juli.

Inspectie voor het kamp FORT BEEKENBURG.

Natuurlijk om half vijf op 't Rif present zijn en met al het opgegevene bij je.

Goede jacht. AKEELA.

KAMPEMENT OP FORT BEEKENBURG.

Vertrek: Zaterdagmiddag om 2 uur van het Rif, terugkeer Zondag 6 uur.

GOEDE JACHT.

AKEELA BEAUJON

GESPREKKEN IN DE LEIDERSKAMER.

Hopman: tot Vaandrig, welke beladen met een rugzaak vol boeken, voorovergebogen de leiderskamer binnen komt stappen:

„Nou Vaan, je lijkt het kerstmannetje wel. 't Jonge... dat is een goeie aanwinst voor onze bibliotheek. Wanneer we nu nog aan een aardige boekenkast zouden kunnen komen...."

Vaandrig: Afbedelen Hop., afbedelen. Ba... wat een leelijk woord hè. Maar ik geloof niet dat wij anders aan zoo'n kast kunnen komen, gezien de stand der kas, welke U mij laatst mededeelde".

Hopman: „Ja Vaantje, maar 't bestuur en ik hebben op ons genomen om het ontstane tekort probeeren te dekken. 't Is nogal een werk om nieuwe donateurs te werven, maar hoe kom je anders aan money niet waar? 't Is ons nu eenmaal gegeven om te bedelen op Curaçao om jeugdwerk in stand te houden."

Vaandrig: „Ja maar Hop., er zijn ook zooveel andere belangrijker dingen. Het groote menschdom heeft zooveel nooden en behoeften, vereenigingen, clubs, organisatie's enz. Dan daarbij komt de jeugd pas kijken en heeft toch zijne vriendjes, voetbal en Cine niet waar?"

Hopman: „Brrr Vaan, wat een valsche levensbeschouwing. Gelukkig maar, dat ik weet, dat je het niet meent. 'k Geloof wel, dat het 't belangrijkste is, de jeugd van heden op te voeden tot mannen van karakter. 't Is de toekomst later van Curaçao. Zoo langzamerhand wordt toch ook de aandacht meer gevestigd op de jeugd in 't algemeen, vooral als men geërgt wordt door die kleine bandietenbenden van verwaarloosde jongens, welke zoo langzamerhand ontstaan. Kijk zoo maar eens langs de Ruiterkade.

Vaandrig: „'k Hoor dat velen klagen over baldadige jeugd. Wat acht U de beste methode om 't kwaad met wortel en tak uit te roeien Hop?"

Hopman: „Organisatie onder hen is eveneens mogelijk, al is 't dan natuurlijk geen Padvinderij. Een zekere stok achter de deur zou ook lang niet kwaad zijn. Maar waarom zou ik je mijn plannen blootleggen als de mogelijkheden toch niet geschapen kunnen worden? Mijn zwakke financieele krachten en maatschappelijke positie staan mij alleen maar toe, sprongen in een begrensd kringetje te maken."

Vaandrig: „Totdat U dan na vijf jaar weer een groote sprong gaat maken en jeugdzorg te Hoenderloo, 't werk dat U lief is, weer ter hand gaat nemen. 'k Hoop, toch dat gij nog menigmaal met sympathie aan de jeugd op Curaçao terug zal denken en ons niet vergeten zult".

Hopman: „Maar natuurlijk Vaan. Daar heb ik toch al die jaren mijn hartebloed voor gegeven en 'k hoop steeds berichten te zullen ontvangen, hoe en wie zich in dienst der jeugd hebben gesteld en medewerken tot de opbouw van het komende geslacht alhier."

Willemstad, 9 Juli 1934.

M.

Per duikboot naar de Noordpool.

NIEUWE PLANNEN VAN SIR HUBERT WILKINS.

Te Philadelphia wordt in opdracht van den poolreiziger een speciale duikboot geconstrueerd.

Jarenlange ervaringen.

De Poolreiziger Sir Hubert Wilkins heeft opdracht gegeven tot het bouwen van een nieuwe duikboot, waarmede hij opnieuw een tocht naar de Noordpool wil ondernemen.

Het is een eigenschap van de echten globetrotter en wereldveroveraar dat hij den moed nooit laat zinken. Nauwelijks zijn zij immers van de Zuidpool terug. Een fraai vliegtuig, waarop zij al hun hoop hadden gevestigd, waarmede zij eenige snelle en sensationeele vluchten wilden maken, ligt kapot gedrukt in het ijs. En nu in het Zuidpoolgebied de winter is begonnen, had het geen doel, daar nog langer te blijven.

Het was een bittere teleurstelling voor hen allen: Ellsworth, Bernt Balchen, den vlieger en Hubert Wilkins, de ziel van de onderneming.

Maar daaronder hebben zij een streep gezet. De nederlaag, die de natuur hun in den wilden strijd heeft bereid, moet vergeten worden. Te Philadelphia, waar zich eenige speciale fabrieken bevinden, heeft men nieuwe plannen, zeer groote en belangrijke plannen en men wil hier een duikboot bouwen voor het ijsgebied.

En weer is het Sir Hubert Wilkins, die het initiatief heeft genomen. Wilkins is de Australiër, die door den Engelschen koning tot ridder is geslagen en thans in Amerika woont, die door dertig landen heeft gereisd en beide polen kent en een reeks van sensaties heeft beleefd op zijn jacht om de wereld.

Hij is geboren ergens in de bosschen van Australië, waar de schapenkudden grazen. Toen zijn ouders naar Adelaïde vertrokken, bezocht de jongen tegelijkertijd het conservatorium, de technische school en de academie voor schoone kunsten. Hij werd electrotechnisch ingenieur, begaf zich weldra naar Europa en fotografeerde onderweg zoo veel en zoo goed, dat men hem den bijnaam „avonturier met de camera" gaf.

Film- en foto-ondernemingen werden op hem opmerkzaam, vooral, nadat hij had rondgezworven in Oost-Azië en later gedurende de Italiaansche actie in Tripolis als Arabier in Noord-Afrika. In de Balkanoorlogen was hij een der weinigen, die de eerste groote bewegingsfoto's maakten, en de eenige, wien het gelukte de foto's door bijna roekelooze trucs door de afsluiting te smokkelen.

Wilkins zelf beschouwt als zijn interessantste avontuur het opnemen van een film van een geheimen dans op Trinidad, die herinnert aan den Voodoo-cultus. Hij was toen van Londen naar West-Indië uitgezonden. Hij had reeds van deze dans gehoord, maar wist ook, dat nog nooit een blanke hem had zien dansen. Trouwens ook van de inboorlingen mochten slechts de oudere mannen van den dans getuige zijn. Wilkins vestigde zich in de nabijheid van een dorp, sloot vriendschap met eenige inlandsche vrouwen en wist het zoover te brengen, dat zij, terwijl de mannen in het bosch aan het werk waren, zich bereid verklaarden voor hem te dansen.

Achter de camera sloeg Wilkins het schouwspel gade. Maar de mannen van het dorp waren van het voorval op de hoogte gesteld en kwamen in woede aanstormen. Wilkins wist hen er echter van te overtuigen, dat alleen de camera het schouwspel had gezien en niet hijzelf, daar hij immers achter den zwarten doek had gezeten. ....

In latere jaren kwam Wilkins in connectie met de Stefanson-expeditie. Het hoofdschip „Karloek" ging bij de [illegible] met het schip de foto's en de camera van Wilkins. Zoo werd bij gebrek aan andere bezigheid uit de fotograaf een poolonderzoeker.

Men was hier zoover van de bewoonde wereld af, dat het er eerst in 1915 bekend werd, dat in Europa oorlog was uitgebroken. Nu hield Wilkins het in het hooge Noorden niet langer uit. Langs de merkwaardigste omwegen legde hij 33000 mijl af om eindelijk in October 1916 aan het Westelijk front te verschijnen. Hij werkte daar als veldfotograaf, daarna als specialist voor luchtopnamen.

Onmiddellijk na den oorlog kwam de gedachte bij hem op, dat de volledige verovering van de Noordpool slechts mogelijk was met behulp van een duikboot. Er is geen land aan de Noordpool, hoogstens ijs en in ieder geval water. Vliegtuigen en luchtschepen vliegen er overheen. Hij moest er onder door. Voor een dollar — omdat er niets mocht worden weggeschonken — gaf de marine der Vereen'gde Staten hem een oude duikboot. Het was een stoutmoedige onderneming, maar men waagde het er op. De „Nautilus" aanvaardde de reis naar de Noordpool. Met geringe resultaten keerde Wilkins terug naar Noorwegen, waar hij een basis had ingericht. De duikboot bracht men tot zinken, daar zij het wegsleepen niet meer waard was.

Maar Wilkins had de noodige ervaring opgedaan. De economische crisis dwong hem te wachten. Hij vertrouwde op Ellsworth, den millionnair, die reeds zijn halve vermogen aan het poolonderzoek heeft geofferd en die bereid is mede te werken aan elk plan, dat iets belooft. Deze beide mannen gaan nu een duikboot bouwen naar de laatste ervaringen op dit gebied. De romp wordt voorzien van zagen en boren, opdat eventueel ook het ijs kan worden verbrokkeld. De duikboot wordt uitgerust met de modernste apparaten van allerlei soort. Dit vaartuig zal een technische sensatie worden. Als basis voor den tocht heeft men Spitsbergen uitgekozen. Van hieruit zal de verovering van de Noordpool gewaagd worden. Een gedurfd plan, maar Wilkins gelooft er in !

architekt en zei: Ja een kindergebed moet duidelijk zijn, zoo, dat het voor 't geheele leven van waarde blijft en het nog in de ouderdom graag gebeden wordt. Geen fantasie op rijmpjes, geen nuchtere optelling zooals de kinderen van onze buren elken avond de tien geboden opzeggen... Maar je bedoelt toch niet het Onze Vader?"

„Zeker, ook het Onze Vader moeten de kinderen heel jong leeren en de andere gebeden ook", zei de leerares, „die gebeden, die in de familie te samen gebeden worden, zooals voor en na tafel.

„Maar, hoe wil je dat een kind doen begrijpen? Als je 't kind te veel met uitleg lastig valt, zal zelfs de lust tot bidden verdwijnen."

„O maar langzamerhand, gaat 't kind die gebeden steeds beter begrijpen, vóór, onder, of na 't bidden, legt de moeder 't met een enkel woord uit, iedere dag iets, door een vraag of door een kleine opmerking. Biddend zal de moeder haar kind leeren en leerend zal 't kind bidden."

„Hé, dat klinkt mooi", zei Mevr. Limbach, „maar hoe zal ik 't doen, waarmee beginnen?"

„Ja, dat kan ik slechts in voorbeelden aantoonen, in 't algemeen zal elke moeder zelf, door haar gevoel worden geleid en iets van dat moederlijke gevoel leggen in gebaren, blik en toon. Dan springt de vonk gemakkelijk over en ontvlamt het gemoed van haar kind, zoo, dat zijn hartje mee bidt."

„Ach geef eens een voorbeeld!"

„Wel neem eens in 't Onze Vader, Uw wil geschiede op aarde zooals in den hemel. In de hemel zijn de engelen en heiligen, ook Maria, de Koningin van den hemel, ook de engelbewaarder en de heilige Patronen, naar wie je genoemd bent. Daar in den hemel doet iedereen altijd wat God graag wil. Maar de menschen op aarde doen dat niet altijd. Vele menschen doen zonde. Maar wij beiden willen altijd doen, wat God graag wil, is 't niet? Dat zullen we nu eens aan O. L. Heer zeggen en Hem beloven. Wat zou 't mooi zijn, als alle menschen deden, wat God wil, alle menschen hier in huis, alle menschen hier in de stad, alle menschen van de wereld. Ja dat zou mooi zijn! Dat wenschen wij beiden en daarom bidden we: Uw wil geschiede enz.

Op zekeren dag heeft een jongen Max pijn gedaan, bespot of zoo iets. Nu zeg je: Kijk eens Max, jij hebt O. L. Heer wel eens pijn gedaan, als je b.v. ongehoorzaam was. Dat is veel erger. En God heeft 't je vergeven. Maar God vergeeft ons niet, als wij andere menschen geen vergiffenis schenken. Zul je dus niet meer boos zijn op je makkertje? Zeg nu eens met mij: Vergeef ons onze schuld enz.

„Ach Maria, leer jij Max het Onze Vader, wil je?" vroeg de moeder.

„O, graag. Maar dan moet hij het aan tafel duidelijk bidden en 't kruisteeken langzaam en goed maken. Want 't kruis goed gemaakt, helpt hem zijn gedachten verzamelen en is zelf reeds een gebed."

De architekt lachte vroolijk. Hij wist wel dat zijn kruisteeken meer een vraagsteeken was en dat zijn vrouw wel de woorden sprak, maar niet het teeken maakte, omdat ze dan steeds reeds andere dingen onder handen had. Daarom merkte hij vroolijk op, dat zijn vrouw bij zijn zus Maria dan maar eens eerst privaatles moest krijgen.

En zoo geschiedde het dat 't de tante langzaam gelukte haar kleine neefje geregeld en voorbeeldig te laten bidden. De ijver die het kind voor het gebed betoonde, wakkerde ze aan en beloonde ze met kleine geschenken.

Na een veertien dagen kende 't kind het Onze Vader en Weesgegroet, stichtte aan tafel zijn eigen ouders en dwong ze in dit opzicht tot een voorbeeldig leven.

Het kind dwong aldus zijn eigen opvoeders tot zelfopvoeding.

Wordt voortgezet.